

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 65 - 25 Kuruş

10 - Ağustos - Çarşamba - 1949

AŞKIN ZAFERİ

ADALET ÜÇ-
RUNDA ÇALIŞAN
İNDİRİNİN ADAM
LARI POL'E
YALVARDILAR.
POL HEP
BİR AĞIZDAN
YAPILAN BU
YALVARIŞI RED-
DEMEDİ.

12/1

İNDİRİNİN ADAMLARI! HAKLISINIZ.
SİZ BANA YARDIM ETTİNİZ. BEN DE SİZE
EDECEĞİM. AKLIMA GÜZEL BİR FİKİR GELDİ

NEDİR
O?

BU GÜRÜLTÜ
NE.. NOLUYOR

MİHRACENİN ADAMLARI
RİNİN GİNDİĞİ ELBİSE-
LERİ TAKLİT ETMELİ
YİZ.. RENGİNİ TUTTUR.
MAK İÇİN BİR İLAÇ LAZIM

AŞAĞIDA ATEŞ
EDİYORLAR..

SİLÂH SESLERİ MAĞARADAN GELİ-
YOR YANIMA BİR İKİ ADAM VERİN

BEŞ KİŞİ
BERABER
GİTSİN

POL HEYECAN İÇİNDE
GİZLENDİĞİ MAĞAYA

KOŞTU. GİZLENDİĞİM
YERİ BULDU-
LAR. İNSAL-
LAH SİBİL-
LAYA BİR
ŞEY OL-
MAMIŞ
TIR.

MAĞARANIN YANINA GELİNCE HAYRETLE
DURDU.

SİZ GİLDİR
DİNİZ Mİ?

NEDEN? TABANCANIZI
BÜLDÜM, ATIŞ TECRÜBE-
Sİ YAPTIM. GÖZÜNÜ KA-
PAYIP GEMEK KAFİ

SİLÂHLA OYNAMAYINIZ
TEHLİ-
KELİ
DİR

ANLADIM.. ŞU
ADAMLAR NE İS-
TİYOR-
LAR

SİZİ AYAKTA
GÖRÜYORUM
KALÇANIZ
NASIL OLDU?

SİZİNLE ALAY
ETTİM. BİRŞEYİM
YOKTU..

PEKİ O KIVRAN.
MALARINIZ.. İNLE.
MELERİNİZ?

HEPSİ YAPMA-
CIKTI. HAREKET
GECİKTİRMEK
İÇİN YAPTIM..

SAYFAYI GEVİRTİNİZ

POL İSTEKSİZ İSTEKSİZ GÜLDÜ.

EN SONUNDA İSTE-
DİĞİNİZİ YAPTINIZ..
BENİM ÇOK MÜHİM
BİR İŞİM ÇIKTI

KENDİNİ TEHLİKE
YE ATMA.. BÖYLE
BİRŞEY YAPMANI
İSTEMİYORDUM.

12/2

SİBİLLA HİÇ BEKLENMEDİK
BİR SIRADA AĞLAMAĞA BAŞ-
LADI.

SİBİLLA NUMA..
RA YAPMA ALLAH
AŞKINA.. GÖZ
YAŞLARINA İNA..
NACAĞIMI MI SA-
NIYORSUN

SİZ ÖYLE Bİ-
LİN.. ŞU ER-
KEKLER ZA-
TEN HİÇBİR
ŞEYİ FARKE-
DEMEZLER.

HERTESİ GÜN POL YİNE
DAĞA ÇIKTI.

ELBİSELER
UYGUN.. YÜZÜ..
ME DE KIZIL
SARI BİR RENK
SÜRDÜM.

BİR DE PUN-
GIA LEHÇESİ..
Nİ KONUŞUR..
SAN SENİ
KİMSE TANI-
MAZ.

NIHAYET POL ATINA BİNDİ

EĞER KUPTALA CIVARINDA
BENİM ADAMLARIMA RASTLI-
YACAK OLURSAN ŞU DELİK PA-
RAYI GÖSTER..
SANA YARDIM
EDERLER.

PEKİ ZORDA
KALIRSAM KUL-
LANIRIM.

BU POL HİKÂYESİNİ UNUTMAN İÇİN SE-
Nİ KİNGTIPUR'A GÖTÜRECEĞİM. ORADA

BABA BENİ BU ERAZI
RADA BIRAK
NOLURSAN ALDIM.

OLMAZ! GELECEKSİN.. HEM ZA-
TEN MİHRACE ASİLERİN KAT'I
SURETTE İMHASI İÇİN EMİR VERDİ
BU BİR İÇ HARBE SEBEP OLABİLİR.

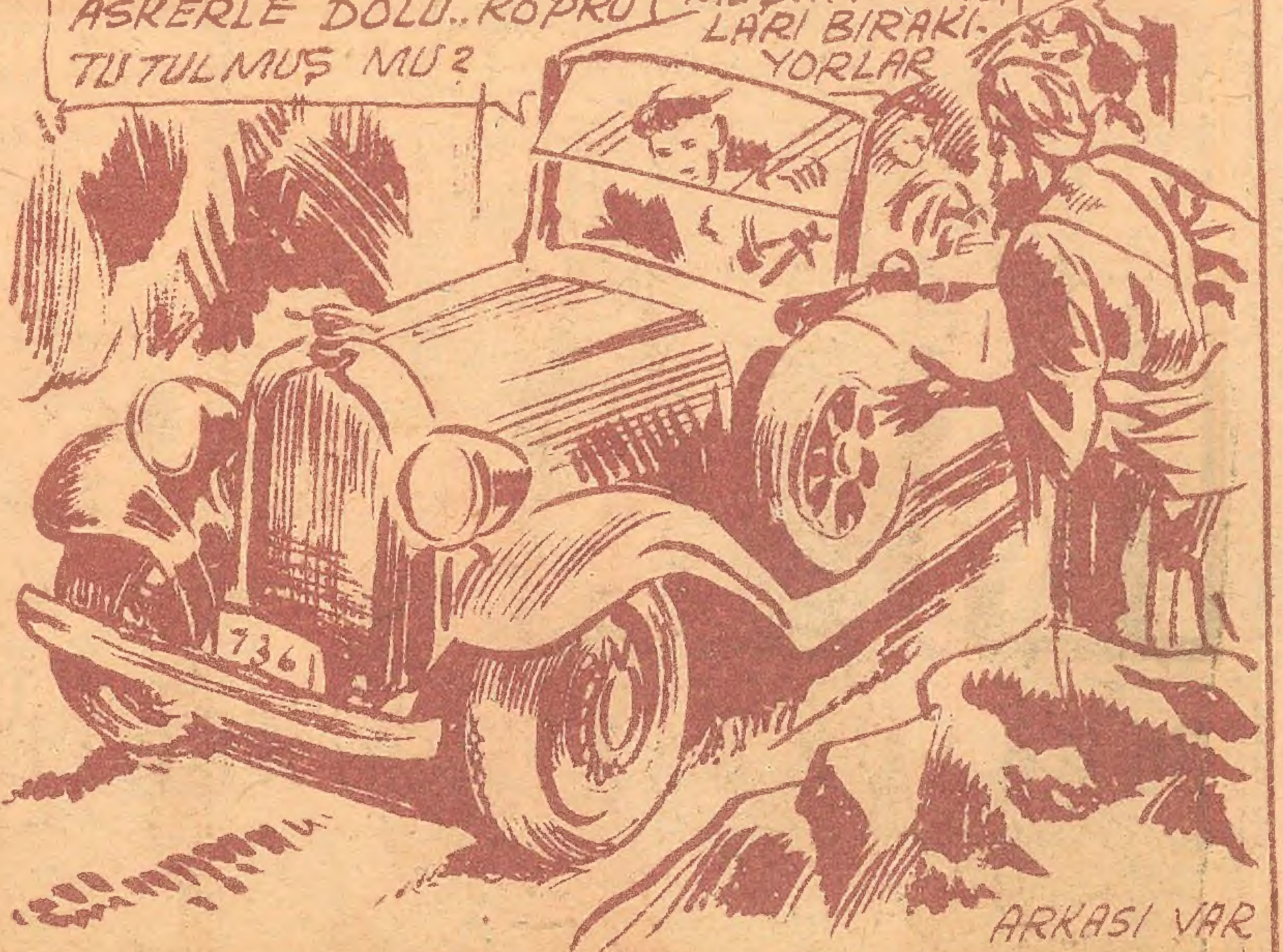
OLSUN BABA.. SEN BE-
Nİ BURADA BIRAK

HAKİKATEN
KUPTALA DA
BİR HARP HA-
VASI ESMEK.
TEDİR. ASKER
LER KOL DO-
LAŞIYOR, BİRGÖK
AİLELER ŞEHİ-
Rİ TERKETMEK
TEDİRLER.

BİR SABAH KÖRNERLER DE ESKİ FORD
ARABALARıyla YOLA ÇIKTILAR. YARIM SAAT

HEY BABALIK! ETRAF
ASKERLE DOLU.. KÖPRÜ
TUTULMUŞ MU?

ASİLER TUT-
MUS. AVRUPALI
LARI BIRAKI-
YORLAR SONRA..

ARKASI VAR

65/2

Profesör Bert, sinirli bir hareketle, duvardaki tabloda bulunan şalterlerden birini, yerinden kaldırıncaya, l boratuvarda her türlü gürültü birdenbire kesilmişti. Asistanı Jak, endişeli nazarlarla bir  st tadını, bir de l boratuvarın her yanını s zd . Bu sırada profesör de bir elektrik makinesinin başında durmuştu. Genç asistanına baktı:

—  mitsizli e d  t   m  sanma Jak! dedi. Aletlerin gayet dakik çalıştıklarını biliyorum. Bu   le üstü hastanede yaptığım tecrübe beni hiç kırmadı. Muvaffak olamayacağı, ba ından belliydi. Sonra zaten tecrübeyi, saaterce evvel  lm   bir ceset üstünde yapmak da istemiyordum.

Genç asistan, profesörün  det  kendi kendisini cesaretlendirmek istemi  gibi söylediği bu sözler üzerine şöyle dedi:

— Sayın profesör, şimdiye kadar size, mesainizde yardım etmek serefine nail oldum. Müsaade ederseniz arz edeyim, ki ben de sizinle aynı fikirdeyim...

— Jak, ne zaman olursa olsun, tecrübeyi başka yerde değil, burada, kendi l boratuvarımda yapma ı tercih ederim. Bilsen, sabırsızlıktan kendi kendimi yiyorum. Neticeye bu kadar yakla tıktan sonra bo u boşuna bekleyip durmak, beni mahvediyor...

Jak, bir şey söylemek, bir cevap vermek için ağzını a ma a yeltenmi ti. Lâkin birdenbire sesinin boğazında d   mlenip kaldığını hissetti. Profesör Bert de asistanının ansızın kapıldı ı korkuyu sezince geri döndü. Sessizce l boratuvara girmiş olan adamı gördü. Lâkin hiç bir tel  a kapılmadı. Halbuki bu gelen, korkunç bir hayduttu. Başında kasketi, yüzünde maskesi vardı ve elinde, namlusunu tehdit ar bir tavırla profesörle asistanına tuttuğu bir tabanca görülüyordu.  st , ba ı, eski püskü olmasına rağmen atletik vücudu belli oluyordu. Sert sesiyle:

— Eller yukarı! dedi.

Profesör Bert, so ukkanlılıkla, haydudun sol elinin, masaya ba lı bir  elik parçasına de mekte olduğunu farketti. Herifin verdiği emre uyarak ellerini yava a havaya kaldırdı. Lâkin aynı anda sol k lunu da duvardaki  alter hizasına uzatmasıyla  alteri yerine yerleştirmesi ve l boratuvarda müthiş bir çatırtı hasıl olması, bir olmuştu.

Haydut,  atırtı üzerine birdenbire irkilmi , tabanca elinden fırlamış ve beyninden vurulmu  asına yere yuvarlanmı tı.

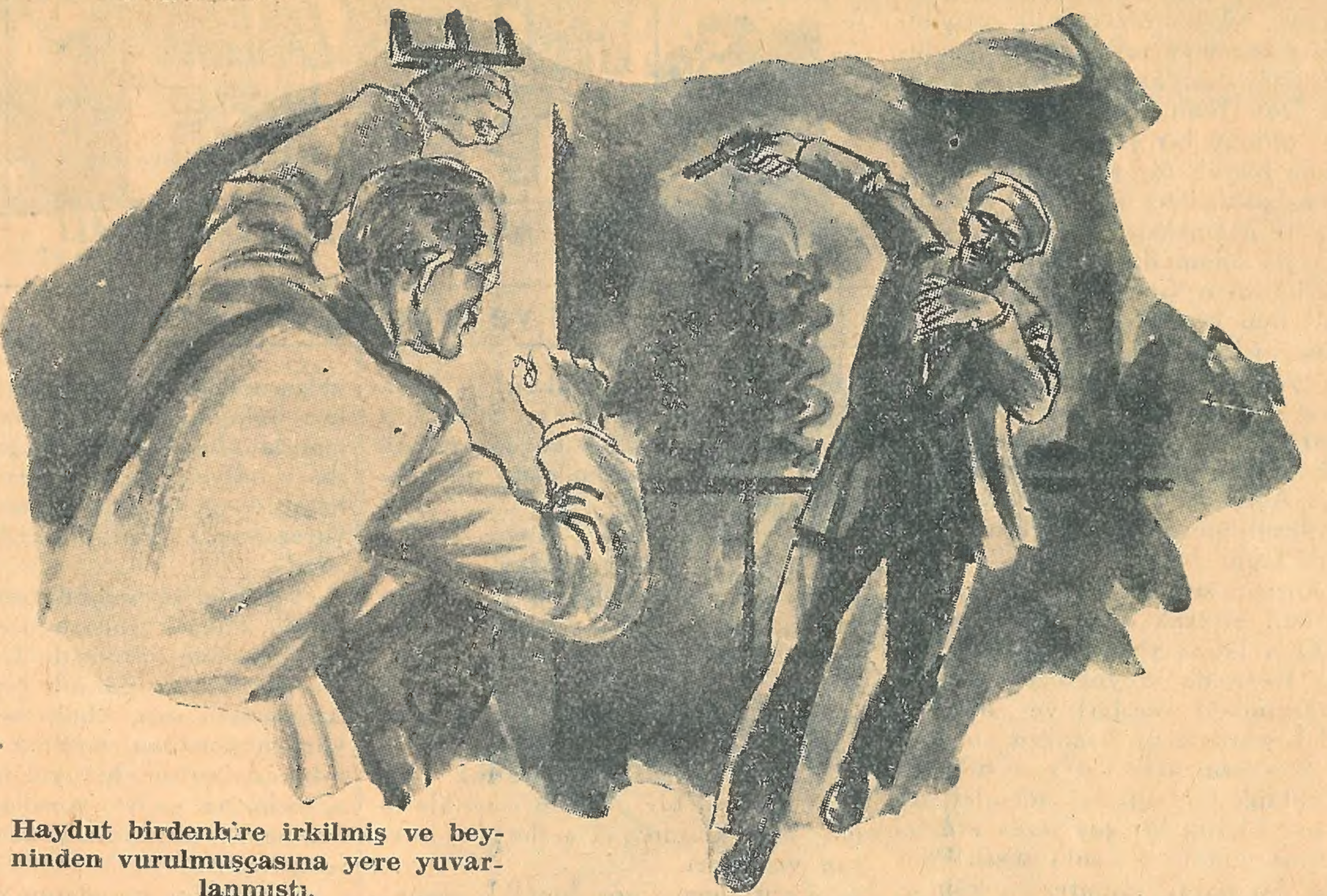
Profesör, bunu seyrettikten sonra  alteri tekrar indirdi ve:

—  abuk öldü! dedi.

Epeyi bir müddet, yerde hareket-siz yatan vücudu seyretti. Gözlerinde acayip bir parıltı beliriyor ve yanaklarına kan hücum ediyordu. Ellerini u u turarak asistanına döndü ve:

— Jak!,  imdi bu adamı soy ve ameliyat masasına yatır!

— Ne yapacaksınız  stat?.

Haydut birdenbire irkilmi  ve beyninden vurulmu  asına yere yuvarlanmı tı.

M thi  T cr be

Nakleden: Mustafa RONA

— Bu naa ı, tecrübede kullanmak istiyorum!

— Ama adam ölmedi, ki  stat...

— Hayır, henüz  lmedi!

Jak, ister istemez sararmı tı. Bir adım geriledi.

— Yani!.

— Yani demek istiyorum, ki henüz  lmedi. Fakat kendisine, kalbi durasıya kadar kloroform koklatıcaksın. Böylece kalb durduktan ve adam tamamen öldükten sonra tecrübeyi tekrarlıyaca ız. Bu sefer nasıl muvaffak olaca ımızı göreceksin Jak!. Haydi,  abuk ol!.

Asistan, ta  kesilmi  esine kalamı tı.

—  stat!, Benden bunu istemeyin! Böyle bir şey yapamayız. Yarparsak, cinayet i lemi  oluruz... Ya tecrübemiz muvaffak olmazsa...

— Muvafak olmazsa mı? İmk n mı var?

Bir yandan aletlere yakla mı , tecrübeye ba lamı tı. Muavinine tekrar seslendi:

— Jak!. Artık titreme i bırak!. Bütün mesuliyet benim olsun. Ben her şeyi üstüme alırım!. Ne kadar yufka y rekliymi sin canım!.

Jak, bembeyaz kesilen y ziyle, profesörün verdiği emirleri tatbik hususunda kısa bir tereddüt devresi geçirdikten sonra denileni yapma a koyulmu tu. Az sonra, hırsızın  ırlı ıplak vücudu projektörlerin aydınlattığı ameliyat masasına uzatılmış bulunuyordu. Asistan, adamın yüzüne kloroform maskesini örttü ve

derhal odanın içerisine kloformun kokusu yayılma a ba ladı.

Profesör, hazırlıklarını bitirmiş olacaktı, ki sordu:

— Nasıl?. Kalbi durdu mu?.

Asistan, bo uk bir sesle cevap verdi.

— Evet  stat!. Kalbi durdu.

— O halde ba lıyalım!.

Profesör, elindeki ne teri, masada yatan adamın g  s ne daldırarak derin bir yara a mı tı. Bir dinamo i leme e ba lamı , bütün l boratuvara yeşil bir ışık yayılarak her tarafı bir hayal rengine bo mu tu.

Profesör Bert, g  ste açtığı yaranan dışarıya çıkardığı kalbi, bir nevi vecd içinde seyrediyor ve kalbin tekrar  alı ma a ba lamasını bekliyordu.

Dakikalar, yavaş yavaş, böylece geçti...

Jak, sıkıntısını gidermek için derin bir nefes aldı. Profesör de, ölüye e ilmi , bütün dikkatini kalbe vermiş ve alnında soğuk ter taneleri belirmi ti. Uzun dakikalardan sonra nihayet doğruldu. Sapsarı y ziyle asistanına bakınca hıçkırır gibi:

— Olmadı!. dedi. Kalb cansız kaldı. Azrail, benden kuvetli çıktı...  mr m boyunca bu ke fe her  eyimi vakfetmi tim. Şimdi artık bütün bir ömrü boşuna ya amı  olduğumu anlıyorum!.

Jak, profesöre doğru bir adım atacak olduysa da Bert'in sert bir el

ı areti, delikanlıyı olduğu yerde durdurdu.

— Bırak Jak!. Hiçbir şey söyleme... Sen  u ölünün yarasını dik... Yarın bu cesedi yok etmenin çaresine bakınız...

Bir koltu a, yıkılır gibi   km  , ba ını ellerinin arasına amı tı. Hiç sesi çıkmıyordu. Birden Jakın bir ba ırısı üzerine yerinde doğruldu:

— Ne var? Ne oluyor? diye sordu.

Asistan heyecan içindeydi:

— Bakınız profesör... Ölünün yüzü boyalıymı ... Boyası  ıkıyor... Bakın bıyı ı da takma imiş. Bu ne biçim i  bu b le?.

Bert, yerinden fırlamı tı. Merakla ameliyat masasının üstüne e ildi. Lâkin aynı zamanda, han eresinden bo uk bir feryat fırladı:

— Bu Jan!. Jan bu!. O lum bu...

Birdenbire ölünün üzerine kapanmı tı.

— Aman Yarabbi!. Haydut sandığımız o lummu  me erse.

Ve aynı saniyede fel  inmi  esine, nefes alamıyor, bo uluyormu  gibi kollariyle havada çırpınarak yere yuvarlanmış, hareketsiz kalmıştı.

Asistan Jak, profesörün oğlunun elbiselerini araştırıp sahidene o olup olmadığını anlamak istiyordu. Ceke-tinin cebinde bir davetiye buldu. Okudu:

«Bay ve bayan Bas y, Bay Jan Bert'i, «Haziranın 12 sine m sadir cumartesi gecesi evlerinde tertipledikleri maskeli baloya davetle  eref duyarlar.»

Zavallı genç, bu baloya bir haydut kılığında gitmek istemi , ona göre giyinip boyanmış ve kıyafetinin ilk tesirini anlamak için gelip babasına bir muizplik yapma a kalkmı tı. Şüphesiz, l boratuvarda kendisini ölümün beklediğini bilememi ti ve babası, onu, kendi eliyle  ld rm  tı.

Asistan Jak, yerde baygın yatan profesöre e ilip adamı, kendine getirme i denerken, içinden, bir daha dirilmemesinin daha hayırlı olacağı dile ini ge irmemezlik edemedi..

T R YENİN EN BÜYÜK, EN ZENGİN HAFTALI I

HAFTA

Aktüalite * Siyaset * Magazin * Sinema * Edebiyat * Mizah * Roman * R pertaj * Spor.. ve büyük bir haftalık çerçevesinin gerektirdiği bütün zenginlikler.

36 BÜYÜK SAYFA — HER YERDE 50 KURU 

Tod biraz tereddüt etti: "Valahi bilmem ki! Viley paraya ve kudrete tapar. Ama dediğiniz gibi pek büyük bir hainlik yapabilecek cesaret ve zekâya sahip olduğunu zannetmiyorum. Bilhassa cesaret Don Juan dostumuzun mahrum olduğu bir şeydir. Ama işin ucunda büyük bir para filân varsa, bir başkasına alet olabilir. Kendisi faaliyete geçmeksizin istediğini yapmak için adam da tutabilir."

Centilmen Ceof'un gözleri parladı. Ben de öyle düşünmüştüm. Büyük işlere karışmaz - ya alet olur, yahut da âlet bulur. Tam üzerine bastınız, Mr. Tod! Ve yanılmıyorsan şu anda hayatının en hileli en çapraşık oyununu oynamaktadır. Ama bu uzun sürmez. Böyle adamların güneşi parlak olur, ama çabuk batar Mr...."

Ansızın sustu ve başını kaldırıp gözlerini kısarak dinlemeğe koyuldu. Ona lâfını yarı bıraktıran sesi şimdi Körn de duyuyordu: Kumar salonlarındaki sesleri ve bardaki bardak sıkırtılarını bastıran nal sesleri. Herkesin gideceği yere atla gidip geldiği bu iptidai memlekette nal sesi büyük bir şey ifade etmezdi. Ama şimdi gecenin sessizliğini yırtan bu gayri muntazam kâh ağırbaşlı seslerde insanda bir felâket hissi uyandıran bir şey vardı. Gitgide yaklaşan atın yorgun, bitkin olduğu ve zorlanarak, müthiş, âcil bir mecburiyet yüzünden ilerlediği hemen anlaşılıyordu.

Kumar salonlarındaki sesler adetâ bir sihir marifetiyle kesilivermişti. Bu anı ve sinsi sükût içinde iki adam atın kumarhane önünde ayakları sürçerek durduğunu duydular ve derhal ayağa kalkarak içeri koştular.

Sokak kapısı hızla açıldı ve bir adam eşikte sendeliyerek içeri girdi. İki eliyle göğsünü tutuyordu ve etrafını görmüyordu. Hırıltılı boğuk bir sesle,

— "El Negrito!" dedi. "Geliyor. Hemen —"

Yabancı'nın dudaklarından hıçkırığa benzer boğuk bir ses koptu ve adam yere yığıldı. Ağzının kenarından ince, kızıl bir köpük sızıyordu. Salonda bir an gergin bir sükût hüküm sürdü, sonra herkes bir ağızdan konuşup bağırmağa başlayınca bir kıyamettir koptu.

— "Eyyvah!" sesleri, "El Negrito ha!" feryatlarına karışıyordu. Herkes ne yaptığını bilmeden oraya buraya koşuyor ve cırtlıkta maksatsız bir kargaşalık hüküm sürüyordu. Körn ve Centilmen Ceof etraftakileri iterek yaralı adama yaklaştılar. Ama bir başkası onlardan evvel davranmıştı. Bili, can çekişen adamın başını dizine yatırmıştı. Yüzü her zamankinden beyazdı ama gözleri sakindi.

— "Sam! Bana cevap verebilecek misin? Çocuklar nerede? Meymi nerede?"

Yaralının ıstırapla bükülen dudaklarından bir fısıltı koptu: "Öldüler!... Çok şükür... Gözümle.. Gördüm... Ceof'a söyle... kurtarın..."

Adamın sesi bir hırıltı halini aldı sonra başı yavaşça yana kaydı.

Centilmen Ceof eğildi ve ölünün başını kızının kucağından alarak hafifçe yere bıraktı. Yumuşak fakat kat'i bir sesle, "Kalk artık, Bili," dedi. "Kaybedecek vaktimiz yok. Sen hemen mahzene in."

Bili acı acı gülümseyerek, "Şarapların yanına ha!" dedi. "Alvarez'in adamları oraya gelmiyecek mi zannediyorsun? Hayır, baba. Burada, senin yanında kalayım daha iyi. Korkma, işler sarpa sararsa beni yakalayamazlar." Manidar bir işaret yaptı ve Tod onun elinde gene ufak bir revolverin pırıltısını gördü. O zaman ansızın silkindi ve,

Aşk ve Macera Romanı: 5

— "Aman Allahım!" dedi. "Bir şey yapamazsınız? Şuracıkta bir avuç insanız. O kara şeytanın gelip de bizi boğazlamasını mı bekliyeceğiz?"

Centilmen Ceof, "Hayır, oğul," "Elimizden geldiği kadar onlara karşı koymağa çalışacağız, çarpışacağız. Ama tek başımıza çarpışmağa mecburuz. Hükümetin askerlerinin karargâhı buradan on mil uzakta. Halbuki El Negrito gitgide yaklaşıyor!"

Onun bu sözlerini tasdik eder gibi uzaktan bir gürültü duyuldu— gitgide yaklaşan nal sesleri ve kurşun vızıltıları.

Centilmen Ceof kemikli esmer elini ter içinde kalmış olan alnından geçirdi.

— "Haydi, çocuklar! Bari şerefimizle ölelim!"

Tod onun koluna yapıştı. "Bana bakın, ben karargâha gideceğim! Onlar evi sarmadan çıkarım. Elbet bir at da bulurum. Belki kaçabilirim. Yakalanırsam da — bir insan eksik veya fazla olmuş ne çıkar?"

— "Bak!" Centilmen Ceof genç mühendise sokak kapısının yanındaki pencereyi gösterdi.

Uzun ve düz Rivera caddesinin bir ucundan sonu gelmeyen bir süvari seli akıyordu. Batan ayın ışığında bir masal, bir rüya, bir kâbus kafilesini andırıyordu. Gerçi sırtlarındaki esvaplar partial, paçaavra şeylerdi ama başı boş akıp

gelen bir serserî güruhu olmadıkları belliydi. İyi bir idare ve kumanda altındaydılar. Zira başlarında şimdiye kadar görülen bütün haydutların en kurnaz ve ustası Alvarez vardı. Tod onu ilk bakışta gördü.

El Negrito adamlarının başında daydı. Yüksek boyunlu beyaz bir atın üzerine binmişti. Ufak tefek, bir cokey gibi çalım bir karaltı... Batan ayın sarı, ölgün ışığı altında yüzü abanozdan yapılma bir şeytan maskesi korkunçluğuyla ışıltıyor ve adamlarına emir verdikçe dişleri bembeyaz parlıyordu. Küçük Zenci gelmişti!

Haydutlar meydanın doğu tarafında durdular, atlarından aşağı atladılar ve bir tek adam gibi Mavi Zar'a doğru ilerlediler. Şehrin erkeklerinin çoğunun toplu olarak kumarhanede bulunacağını herhalde tahmin etmişlerdi. Sonra Mavi Zar'da bol bol içki, kadın ve para da vardı.

Bu arada Mavi Zar'dakiler kapıların ve pencerelerin arkasına dizilmişlerdi.. Haydutlar atlarından atlar atlamaz Centilmen Ceof kısa bir emir verdi ve kumarhanedekilerin tabancaları aynı anda patladı. Haydutların ön safında yaralanan, düşenler oldu. Adamlar bir an durakladılar. Fakat küçük Zenci ke-di bağırışını andıran tiz ve yayvan bir sesle emir verdi. Haydutlar haykırarak atıldılar.

«El Negrito geliyor !. Hemen...» diyebildi.

Körn Tod pencerenin başından ayrıldı ve gene Centilmen Ceof'un kolunu tuttu. Gözleri azimle parlıyordu.

— "Karargâha gitmem şart!" dedi. "Hiç olmazsa bir kısmımız kurtulmalı! Bahçenin arka tarafında filân sokağa açılan bir kapı yok mu?"

Ona heyecandan titriyen bir sesle Bili cevap verdi:

— "Var. Ufak bir sokağa açılır, sokak da meydanlığa çıkar."

— "Oradan gidiyorum, öyleyse. Başka çare yok. Heriflerin atlarından birini çalarım. Kolay iş değil ama, elimizden de başka bir şey gelmez!"

Centilmen Ceof genç adamın elini tuttu ve "Bu taraftan gel öyleyse," dedi. "Sen cesur bir adamsın, Mr. Tod!"

Çabucak bahçeye çıktılar ve bahçe duvarındaki sarmaşıkların arasındaki kapiya yanaştılar. Centilmen Ceof elini tam kapının paslı sürmesine götürmüştü ki sokakta ayak patırtıları duyuldu ve duvara bir kurşun yağmuru yağmağa başladı. El Negrito'nun adamları burasını da sarmışlardı!

Centilmen Ceof mağlup bir tavırla geri çekildi fakat Tod, "Ben onların arasından sıyrılırım!" diye bağırdı. "Görmüyor musunuz? Gitmem şart! Açın şu kapıyı!"

Yaşlı adam sürgüylü açacağı yerde kapının yukarıdaki dört köşeli küçük kapağı açtı ve Tod sokağın haydutlarda kaynaştığını gördü. Tam bu sırada yolunu şaşıran bir kurşun delikten içeri girerek iki adamın arasından geçti. Centilmen Ceof kapağı hemen kapadı ve,

— "Çok geç!" dedi. "Sam gelmez yola çıksan bile seni nasıl olsa geçirmezlerdi. Gel, içeri girelim."

Tod hiç bir şey söylemeden onun arkasından salona girdi. Dışarının hercümercinin aksine burada sessizlik ve gergin, elektrik dolu, yalancı bir sükûnet hakimdi. Adamlardan pek azı ayrılmıştı. Onlar de civar çiftliklerden gelmiş olan adamlardı. El Negrito'nun baskınından bihaber olan ailelerine haber vermeğe gitmişlerdi.

Centilmen Ceof her yerde hazır ve nazır gibiydi. Emir veriyor, teşvik ediyor, azarlıyor, yatıştırıyordu. Çinli uşaklar bir köşeye büzülmüş yaklaşan fırtınanın karşısında ürken tavuklar gibi gıklayıp duruyorlardı. Onları farkedenden Bili derhal bir emir verdi. Sarı adamlar hemen silâh ve cephaneye depoluna koştular.

Bili bundan sonra içerlek bir odanın kapısını açtı. Burada açık saçık giyinmiş bir avuç kadın, bir rulet masasının etrafında büzülmüş oturuyorlardı. Allık ve pudraların altında yüzleri ölü gibi bembeyaz kesilmişti. Bili bunların herbirinin eline bir silâh tutuşturarak bar tezgâhının arkasına dizdi.

Bu ateş ve duman arasında kızgın sakın yüzü, genç mühendisin gözlerine bir harika, bir mucize gibi görünüyordu. Etrafındaki tehlike ve heyecana rağmen bu narin mahlûkun kuvvet, cesaret ve metanetine şaşmamak, hayran olmamak elinde değildi.

Çarpışma bütün şiddetiyle devam ediyordu. Tod'un gözleri yanıyordu. Damarlarından ateş akar gibiydi ve burnuna gelen barut kokusuna şimdi yeni, garip, tatlımsı bir koku da karışmıştı. Yanında duran Rufe Terviliger ansızın iki büküm oldu ve yere yıkıldı. Genç mühendisin dayandığı masaya sıcak, yapışkan, kaygan bir mayı yayılmıştı. Daha başka düşenler de vardı. Ama Bili'nin narin beyaz hayali hâlâ babasının yanındaydı.

(Arkası var)

KAHRAMAN

Nakleden:
Serap DERMAN

bu güzel kız, en küçük bir tebessümüne nail olabilmek için etrafında pervane gibi dolaşan erkeklere gözünün uciyle bile bakmıyor ve sadece Johnny'sini düşünüyordu. Jack Greaves ortaya çıkıncaya kadar da bu böyle devam etti.

Jack Greaves erkek güzelliğinin, geniş omuzlu, heybetli, siyah kıvrık saçlı ve teshir edici tebessümlü bir nümunesi idi. Buna bir de adamın, kaplanların yapraklar kadar çok olduğu vahşi ormanlarda geçirdiği kahramanlık ve heyecan dolu günleri ilâve ederseniz, Sylvia'nın kalbinin ona doğru kaymağa başlamasının sebebini daha kolay anlayabilirsiniz.

En korkunç tehlikelerden, onları küçümseyerek ve sanki eğlenceli bir bilmece hallediyormuş gibi göğüs geren bu caizp erkek, başından geçenleri anlatırken, herkes onu tüyleri ürpererek dinler ve bilhassa kaplanlarla olan maceralarından bahsederken takındığı mütevazı tavır çok takdir edilirdi.

Meselâ Sylvia ona, kaplan zenci uşaklarından birinin üezrine atıldığı zaman ne yaptığını sorunca Jack şöyle cevap vermişti:

«Hiç, sadece bir talih eseri olarak o anda kaplanın dikkatini başka tarafa çekebilirdim, okadar...»

«Ama ben ne yaptığınızı öğrenmek istiyorum. Silâhınızın işlemez olduğunu farkettiğiniz halde nasıl oldu da zavallıyı felâketten kurtarabildiniz?»

Jack Greaves tatlı tatlı gülümsemiş ve: «Bırakın bunları artık, demişti. Benim yerimde başka birisi de olsaydı gene adamlarının kaplanlara yem olmasını önlemeğe çalışırdı tabii. Hem biliyor musunuz, ben cesaretimle övmekten daima nefret ederim. Zaten kaplanlar zannedildiği kadar tehlikeli değildirler. Eğer ormanda bir kaplanla karşı karşıya gelince hiçbir korku göstermezseniz, o kendi kendine çekilip gider.»

«Peki siz hiç böyle anı olarak bir kaplana rasladınız mı?»

«Düzünelerle. İnanın bana Sylvia, bu gibi vaziyetlerde en korkak adam bile sessizce kaplanın uzaklaşmasını bekleyebilir. Bunun için cesarete filân da lüzum yok. Sadece biraz kurnazlık, okadar.»

Henüz aralarında resmen bir şey yoktu ama, herkes Johnny Mack ile Sylvia-Shepperly'ye nisanlnamış gözü ile bakıyor ve bu yüzden de aralarındaki münasebeti hoş karşıyorlardı.

Johnny, daha şöret merdiveninin basamaklarında dolaşan küçük bir aktördü. Önceleri sahnede çok kısa bir zaman görünüp sadece: «Arabınız hazır, Lordum» kabilinden sözler söyleyen bir sanatkârken, sonradan muhtelif hayvan postlarının içine girerek pandomimalara çıkmaya başlamıştı ve yaptığından da zerre kadar utanç duymuyordu. Zira iddiasına göre sanatında yükselbilmesi için mutlaka böyle tecrübe devreleri geçirmesi lâzımdı.

Sylvia ile münakaşalarının sebebi de ekseriya bu olurdu. Fakat kız her şeye rağmen onu haklı bulur ve tanıdıklarının aşırı tenkitlerinden korumaya çalışırdı.

Johnny iyi kalbli ve sağlam iradeli bir delikanlıydı. O güne kadar da bin dolara yakın bir para biriktirebilmişti. Sylvia en büyük aktörlerin bile, daha meşhur olmadan evvel onun vaziyetinde olduklarını düşünerek teselli bulur ve sevgilisinin, onu hayranlarının hücumundan korumak için kapısında sıra sıra polisler beyleyen muazzam bir tiyatronun muhteşem sahnesinde Sir John-Mack adıyla temsiller vereceği günleri tasavvur ederek hayale daldardı.

Fakat en dürüst kızların bile daldan dala sıçradığı bu günlerde, Sylvia'nın yalnız bir erkeğe sadık kalması hayret edilecek şeydi doğrusu. Bir kadının sahip olabileceği bütün meziyetleri nefsinde toplamış olan

SİNEMA

Margaret O'Brien

Hayatı

Shireley Temple'den sonra en fazla şöret bulan çocuk yıldızı Margaret O'Brien oldu. 15 Ocak 1937 de dünyaya gelen küçük kızın annesi profesyonel bir dansözdür. Margaret üç yaşındayken çocuk elbiselerine modellik etmeğe başladı. Altı yaşındayken MGM Journey for Margaret isimli film için bir çocuk artist arıyordu. Yüzlerce çocuk arasından Margaret seçildi ve derhal beğenildi. Bilhassa açıkli sahnelerde gayet muvffak oluyordu.

Filmleri

İkinci filmde meşhur oldu. Lost Angel, Unfinished Dance, I Our Winer Have, Tender Grapes, Three Wise Fools gibi filmleriyle kendini herkese sevdirdi. Son olarak Küçük Kadınlar ve Gizli Bahçede oynadı.

Hususiyetleri

Eskiden gayet tatlı, yumuşak başlı ve söz dinliyen bir kız olan Margaret son zamanlarda nedense hırçılamağa ve biraz da şımarmağa başladı. Geçenlerde annesi ikinci defa olarak evlendiği zaman Margaret bütün nikâh merasimi boyunca hüngür hüngür ağladı ve sonra da yeni babasını tebrik etmedi. İkisini barıştırıncaya kadar epeyi güçlük çektiler. Sonra Walt Disney meşhur Alice Harikalar Diyarında kitabını filme almağa karar verince baş rol için Margareti istedi. Margaret de bu bulunmaz fırsatı hiç sebepsiz reddetti. Stüdyosu şimdi onu adam etmek için bütün gayretini sarf ediyor.

Medeniyet durmadan ilerliyor. .

Eskiden umumiyetle yolculuk yavaş giden iptidai vasıtalarla yapılırdı. Bugün ise kit'alar arasında uçaklar mekik dokumaktadır. Bunun gibi, yakın zamanlara kadar da yabancı dile yalnız kitaplarla çalışmak uzun ve yorucu bir işkence idi. Halbuki şimdi Linguafon metodu vasıtasıyla bu iş, kolay, çabuk ve rahat bir hale gelmiştir. Gramofon plâk ve Linguafon yabancı dil usulü müzün ne olduğu hakkında tamamlayıcı geniş izahat almak için, parasız gönderilen resimli broşür müzü isteyiniz.

O sırada trupu ile beraber Birmingham'da bulunan Johnny Mack, Sylvia'ya bir mektup yazarak Cumartesi sabahı orada olacağını bildirdi. Fakat trenden iner inmez doğru onun evine koştuğu halde kızı akşamın sekizine kadar bir türlü görmedi. Çünkü sevgilisi, Jack Greaves'le beraber civarda kamp kurmuş olan seyyar sirkteki kaplanları seyretmeğe gitmişti. Sylvia'nın son mektupları da hep kaplanlardan bahseden sözlerle dolu idi zaten. Kız eve döner dönmez Johnny parladi.

«Beni karşılamıya bile gelmedin. Çok mühim bir işin mi vardı?» ve kızın nerede olduğunu öğrenince ağlayası geldi. «Tabii oraya Greaves'le beraber gittin, değil mi?»

«Canım kiminle isterse onunla giderim. Hem burada topu topu bir gün kalacaklardı ve ben muhakkak bir kaplan görmek istiyordum.»

Johnny :«Sen değişmemişsin, dedi. Şu uğursuz herif bir an evvel buradan defolsa iyi olacak galiba...»

Sylvia: «Sana ne oluyor, diye sertlendi. Arkadaşlarımı seçmekte serbest değil miyim yoksa?»

«Evet ama böylesini değil. Biliyorsun ki seninle nişanlı gibiyiz ve yakında da evleneceğiz. Şimdi beni iyi dinle, ben artık hayatımızı birleştirmemize yetecek kadar para sahibi oldum. Benimle evlenir misin, Sylvia?»

Kız kekeledi: «Bil... bilmem ki...»

«Ya! Demek ki palavracı kaplan avcısı nihayet seni de kandırmağa muvaffak oldu, ha. Onun nesini beğendiğini bir türlü anlamıyorum.»

«Cesur ve çok mütevazı bir adam, daha ne olsun?»

Johnny. «Sanki ben mütevazı değil miyim? diye atıldı. İlk fırsatta cesur olduğumu da isbat edebilirim sana...»

«Fakat... Fakat onda beni cezbeden başka bir şey var.»

«Evet, devam et...»

«Ve çok da hoşuma gidiyor.»

(Davamı 14 üncü sayfada)

Parmaktaki iplik

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Sokak elbiselerini çıkaran Sonya, sırtına siyah ipekli bir pijama giydi ve bir müddet altın renkli saçlarının dalgaları ile oynayarak vakit geçirdi. Saçlarının arasında hâlâ Bob'un yumuşak parmaklarının tatlı temasını hissediyor gibiydi.

En müşkülpesent kadınlar bile bir âşıktaki aradıkları bütün vasıfları bu uzun boylu, kumral ve mavi gözlü adamda bulabilirlerdi. Sonya tembelce gülümsedi. Gergi Ralph Carter onun için eşi bulunmaz bir kocaydı, yakışıklıydı, zengindi, bir dediğini iki etmiyor ve ondan şüphe etmeyi aklından bile geçirmiyordu ama, Bob başkaydı.

Ralph, karısı ile Bob'un sadece arkadaşlık ettiklerini zannediyor ve bunu hoş karşılıyordu. İşin bu derece ilerlemiş olduğunu nereden bilecekti? Biricik Sonya'sına öyle itimadı vardı ki...

Sonya, Ralph'ın radyoda yalnız kendisini düşünerek şarkı söylediğini ve milyonlarca kadının onun yerinde olmak için can atıklarını gayet iyi biliyordu. Hem Sonya için Ralph'ı kandırmak pek kolaydı, zira adam onu deli gibi seviyordu. Meselâ bu gece, karısının şarkılarını nerede dinlediğini imkânı yok tahmin edemez, kendisi mikrofona başındayken Sonya'nın da Bob Denby'nin apartmanında âşığının kolları arasında olduğunu aklından bile geçiremezdi.

O sabah da yine kahvaltıdan sonra karısının parmağına bir şeyi hatırlamak için bir iplik bağlamıştı. Fakat bunun ne olduğu hakkın-da şimdi Sonya'nın en müphem bir fikri bile yoktu. Ralph daima onun parmaklarına iplikler bağlar ve buna rağmen Sonya hiçbir zaman, hatırlaması lâzım gelen şeyleri aklında tutamazdı.

Bob bundan hoşlanmıyordu. Sonya'ya kaç defa: «Şunu parmağından çıkar, Allah'a şükür!» demişti. «Sebebini hatırlamıyacak olduktan sonra bütün gün taşıman çok saçma doğrusu...»

Sonya: «Sevgilim, niçin anlamak istemiyorsun?» diye cevap verirdi. «Bütün mesele burada ya zaten. Ralph eve gelip de hatırlamam icap eden şeyi gene unuttuğumu görünce beni azarlamaktan büyük bir zevk duyuyor. Eğer iplik parmağımda olmaz, yahut da ben onun isteğini aklımda tutarak yerine getirmiş olursam, eminim ki bütün neşesi kaçacak.»

Biraz evvel de gene aynı mevzuun münakaşasını yapmışlar ve Sonya, Bob'un sinirlendiğini anlıyarak âşığının kollarını beline dolamış, gözlerini kapayarak başını arkaya atmış, hayatın bütün hazlarını bir anda duymak istercesine bütün kuvvetiyle ona sarılmıştı.

Çok geçmeden Ralph'ın anahtarının kilidini içinde döndüğünü işitti. Paltosunu ve şapkasını koridordaki kanapenin üzerine atan adam, doğruca oturma odasına geçti. Gözlerini odanın her tarafında dolaştırdı ve sanki divanın üzerinde uzanan karısını görmemiş gibi yalancıkta kaslarını çatarak: «Bu yaramaz çocuk nereye gitmiş gene?» diye homurdandı.

Sonya yerinden fırlayıp ona doğru koştu: «Öyle mi zannediyorsun? Bugünkü şarkılarının isimlerini teker teker sayayım da bak, 'Simdi ve Daima Benimsin', 'Gözlerindeki Yıldızlar', 'Yalnız Beni Sev'. Nasıl evde kalıp seni dinlediğime inandın mı şimdi?»

Ralph önüne diz çöken kadının yüzüne dikkatle baktı, sonra elini

tuttu, öptü ve müşfik bir sesle: «Biliyorum, karıcığım,» dedi. «Şarkı söylerken bile senin şurada oturduğunu görür gibi oluyordum. Kendini yalnız hissetmedin ya?»

«Yalnız mı, ne münasebet? Gözlerimi kapadım ve odanın içinde, yanıbaşında olduğumu tahayyül ettim.»

Ralph birdenbire Sonya'nın parmağındaki ipliği farkettiler ve güldü. «Tabii her zamanki gibi unuttun, yaramaz kız. Bunu niçin bağladığımı hatırlamıyor musun?»

Başını utangaç bir tavırla öne eğen Sonya: «Hayır Ralph,» diye cevap verdi. «Çok düşündüm ama bir türlü bulamadım. Haydi, ne olur sen söyle, neydi o?»

Adam kollarını kavuşturup gözlerini yere dikerek bir müddet düşündü, sonra çabucak kadına bakarak sordu. «Sakin sana bu geceyi başka bir adamın, meselâ Bob Denby'nin yanında geçireceğini hatırlatmak için olmasın?»

Sonya'nın tüyleri diken diken oldu, fakat kendini toplamağa çalışarak zorla gülümsedi: «Sanki sahiden böyle bir şey yapmışım gibi konuşuyorsun, şakayı bırak da beni

meraktan kurtar.»

«Aldırma karıcığım. Sadece seni biraz kızdırmak istedim.»

«Evet ama, böyle şakalar hiç ho-

Nakleden: Leylâ BEKEM

Yıpranmış bir hasır koltuğa oturmuş, akşam gazetesini okuyordu. Hem okuyor hem de kıs kıs güliyordu:

Çalışan mücevherler bulunamamış... Polis, yanlış bir iz takip etmiş. Fakat araştırmalara devam edilecekmiş!

Dobson bir kahkaha savurdu. «Gün geçtikçe polis için durum muğlak bir hal alacak!» diye düşündü. Çünkü 23 üncü Avenue'deki soygunun kahramanı William King, şimdi Texas yolunda, olmalıydı. Bir iki saat kadar da hududu aşmış olacaktı. Gümrükten geçtiği için çaldığı mücevherleri Dobson'a satmıştı. İhtiyar Dobson, antikacı adı altında çalışırdı ama hırsızlama malları da reddetmezdi. Ünlü hırsızlara yataklık eden oydu. King, gitmekte acele ettiği için 13000 dolarla iktifa etmişti. Halbuki mücevherlerin kaç on üç bin ettiğini Dobson pek âlâ biliyordu. Hem Dobson bu irili ufaklı taşları polisin dikkatini çekmeden satabilirdi de...

Gazeteye bir daha göz gezdirdi. Hırsız yakalayana 500 dolar mükâfat verilecekti. «500 dolar da nedir sanki?» diye düşündü. Gülmüş bir şey bu. Doğrusu iyi iş yapmıştı. Memnundu. King gitmişti. Geriye bir avuç dolusu kıymetli taş, birkaç altın ve platin mücevher bırakmıştı.

Dobson hasır koltuğunda, dalgın dalgın otururken, dükkânının kapısı açıldı. İçeriye üstü başı yırtık, pis bir adam girdi. Barınacak bir damı dahi olmadığı, besbelli idi. Adam masaya yaklaştı ve bir şeyler marıldanarak cebinden çıkardığı gümüş saati masanın üzerine koydu. Dobson saati eline aldı evirdi çevirdi. Sonra:

— İki dolar eder, dedi.

Adam hiddetle başını kaldırıp bağırdı:

— Ne iki dolar mı? Delirdin mi sen? Madrabaz herif. Ama ben mantra basmam anladın mı?..

Birden şiddetli bir öksürüğe tutuldu. Boğulacakmış gibi oldu. Ellerini kalbine bastırdı.

— Ah kalbim, nefes alamıyorum...

Dobson masanın arkasından koşup adamın yanına geldi. Bir iskemleye oturttu. Sonra gidip bir bardak su getirdi:

— Neye doktora gitmiyorsun? Parasız muavene edip ilaç veren doktorlar var. Bu halde gezip dolaşmasana!

— Evet biliyorum ama doktor beni hastahaneye yatırır. Halbuki ben hürriyetimi feda edemem! Böyle arada sırada bir şeyler de kazanıp gidiyoruz işte. Lâkin sen de amma insafsızsın ha! Bu saate iki dolar verilir mi?

DOLANDIRICI

şuma gitmiyor. Hem benim, radyomuzun başında seni dinlediğimi bildiğin halde nasıl oluyor da bunu

(Davamı 14 üncü sayfada)

gözlerinin faltaşı kadar açılması bir oldu. Ölü meydanda yoktu ve pencere re de ardına kadar açıldı.

— Anlamıyorum....

Komiser Dobson'u dikkatle süzerrek alaylı gülümsedi.

— Eğer bize şaka yapmak istedinizse bu size pahalıya mal olacak.

— Kat'iyen değil. Herif bazı mücevherler satmak için dükkânına gelmişti. Bunka'nın çalıştığı olduğuna hükmedince, kovdum. Zira ben namuslu bir adamım. Tam bu sırada yere yıkıldı. Onu sırtlayıp buraya divana yatardım. Başına bir kova su döktüm. Bakın yerler hâlâ ıslak. Kıpırdanmadı bile. Öldü zannettim.

— Yani ölü dirildi demek?

Dobson omuzlarını silkti. Bahçede çocuklar oynuyorlardı. Acaba onlar Tim'i görmüşler miydi? Açık pencereden çocuklara seslendi.

— Çocuklar. Bu pencereden adam atladı mı?

Çocuklar hep bir ağızdan bağırdı: — Evet evet. Herif okadar kızmıştı ki küfür edip duruyordu. Hepsini anlamadık ama.. Dobson.... Hayvan... Dolandırıcı filân gibi şeyler söyledi.

Dobson fena halde şaşalamıştı:

— Tabii atıp tutacak! Teklif ettiklerini satın almadım. Ben namuslu bir adamım böyleleriyle iş görmem.

— Ya öyle mi? Halbuki ben başka fikirlerdeyim. Siz...

Hepsi sustular Tim Bradley kapının önünde duruyordu. Tim Komiserin üzerine doğru yürüdü. Söyleniyordu:

— Sen beni herkesten iyi tanırsın, suçum olduğu vakit inkâr etmediğimi de bilirsin. Ben yalan söylemesini bilmem. Yalancı değilim!..

Ve Dobson'u işaret ederek:

— Nah işte bunları cebime tıktırdı. Bunlar benim değil hepsi onun. Dobson heyecenla bağırdı.

— Yalan söylüyor. Bana satmak istedi. Almayınca..

Komiser eli ile Dobson'un susmasını işaret etti.

— Dobson dükkânında bir araştırma yapacağız.

— Hay hay buyurun. İçin için güliyordu. İyi ki mücevherleri paket yapıp evine yollamıştı. Allahtan bunu akıl etmişti. İstedikleri kadar arasınlar bir şey...

Dobson'un gözleri faltaşı kadar açıldı. Jimmy kapıdan içeri giriyordu. Evvelâ şaşkın şaşkın polislere baktı, sonra Dobson'un üzerine doğru yürüdü.

— Paketini postaya veremedim. bir buçuk dolar istediler. Halbuki sen bana 1 dolar vermiştin. Buyur paketi. Hem evine kendin götürsene postaya neden veriyorsun?

NAT PINKERTON

İŞTE MOTOR.. ŞU KO-
YA DOĞRU
YOL ALIYOR

TAYMIS ÜZERİNDE ŞAFAK..

AYAK SESLERİ YAK-
LAŞIYOR.. CANI
AŞAĞI İNİ-
YOR

POLİS MOTORU..
TUZAĞA YAKA-
LANDIK.

ATEŞ
EDİ-
YOR

YATIN ÇOCUKLAR.. ATEŞ
EDEMİYİZ. MOTORDA
KADIN VAR

HANSEN ATEŞE BAŞLADI.

YAKLAŞIN..
MOTORA ÇI-
KALIM.

GEKİLİN.. BU BİZİM
BİLECEĞİMİZ İŞ..

HAYIR BU
BENİM BİLE
CEĞİM İŞ..

DURDUR
ŞU DELİYİ
NAT.. VU-
RULACAK
SERSEM

KORMORANT ATILDI

AL SANA LDR
NELSONI. BUY-
RUN POLİS A-
SALAN

KORMO-
RANTI
VURDU
İŞ BAŞI-
NA

KORMORANT ÖLDÜ.

APTALLAR.. ÖRDEK
VURUYOR GİBİ.
YİM

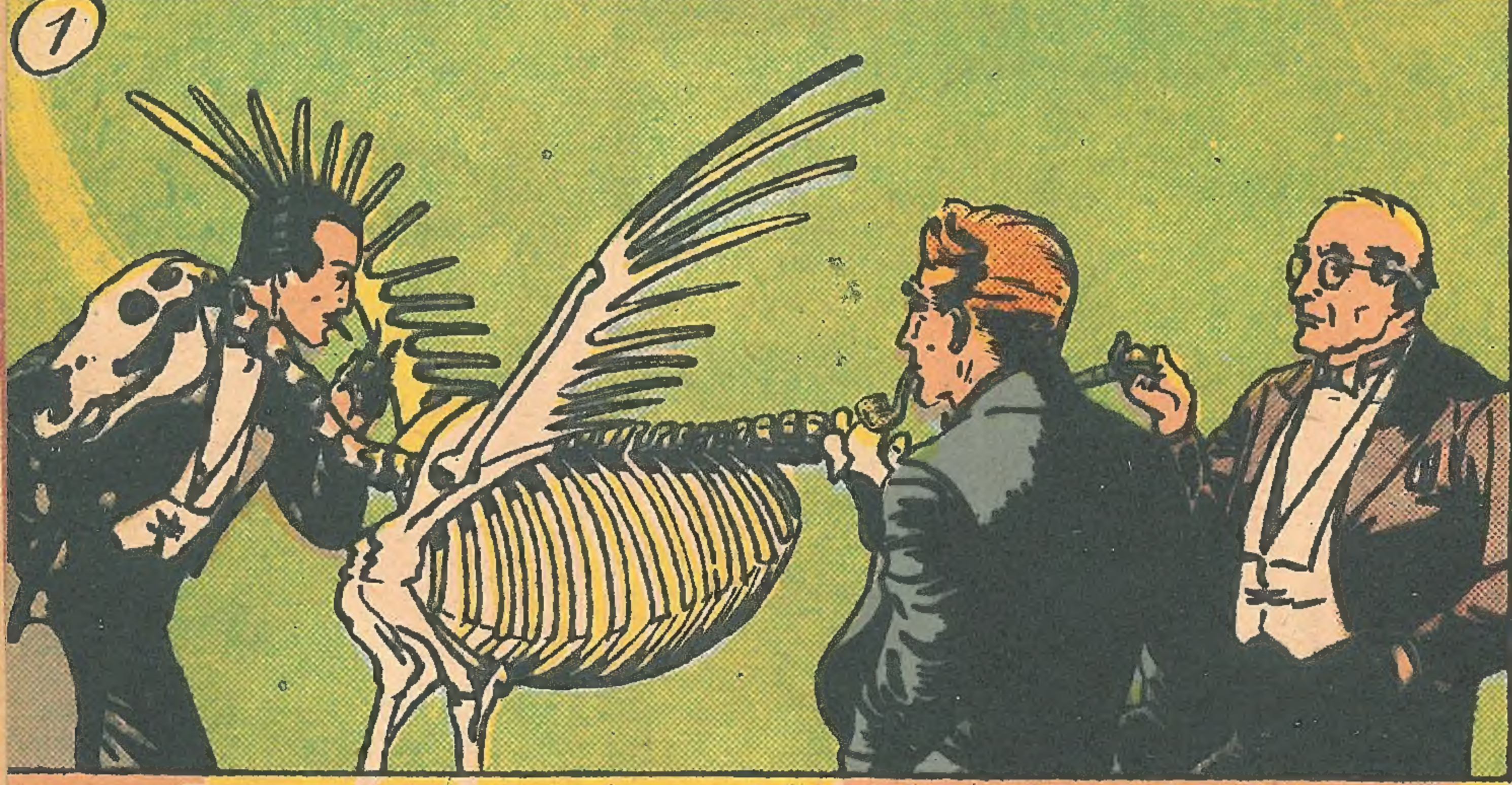

ARKASI

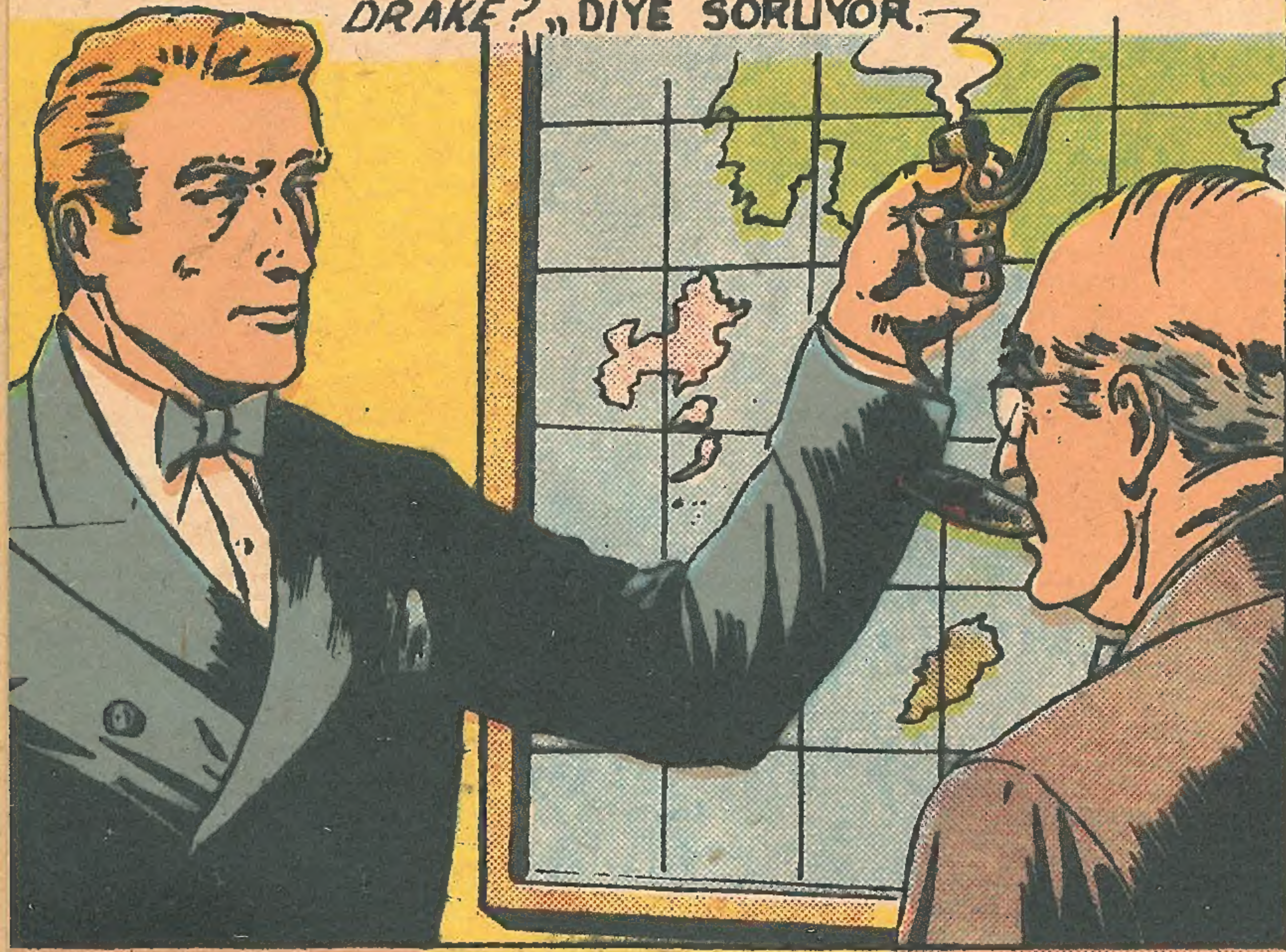
MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

MANDRAKENİN DOSTU MİLYONER ARLENİN EVİNDE. MANDRAKE, "KANATLI BİR AT İSKELETİ, SAHİCİ DEĞİL TABİİ", DİYOR. ARLEN, "SAHİCİ", DİYE CEVAP VERİYOR. "KAŞIF MUNDEN KUTUPTAN GETİRDİ."

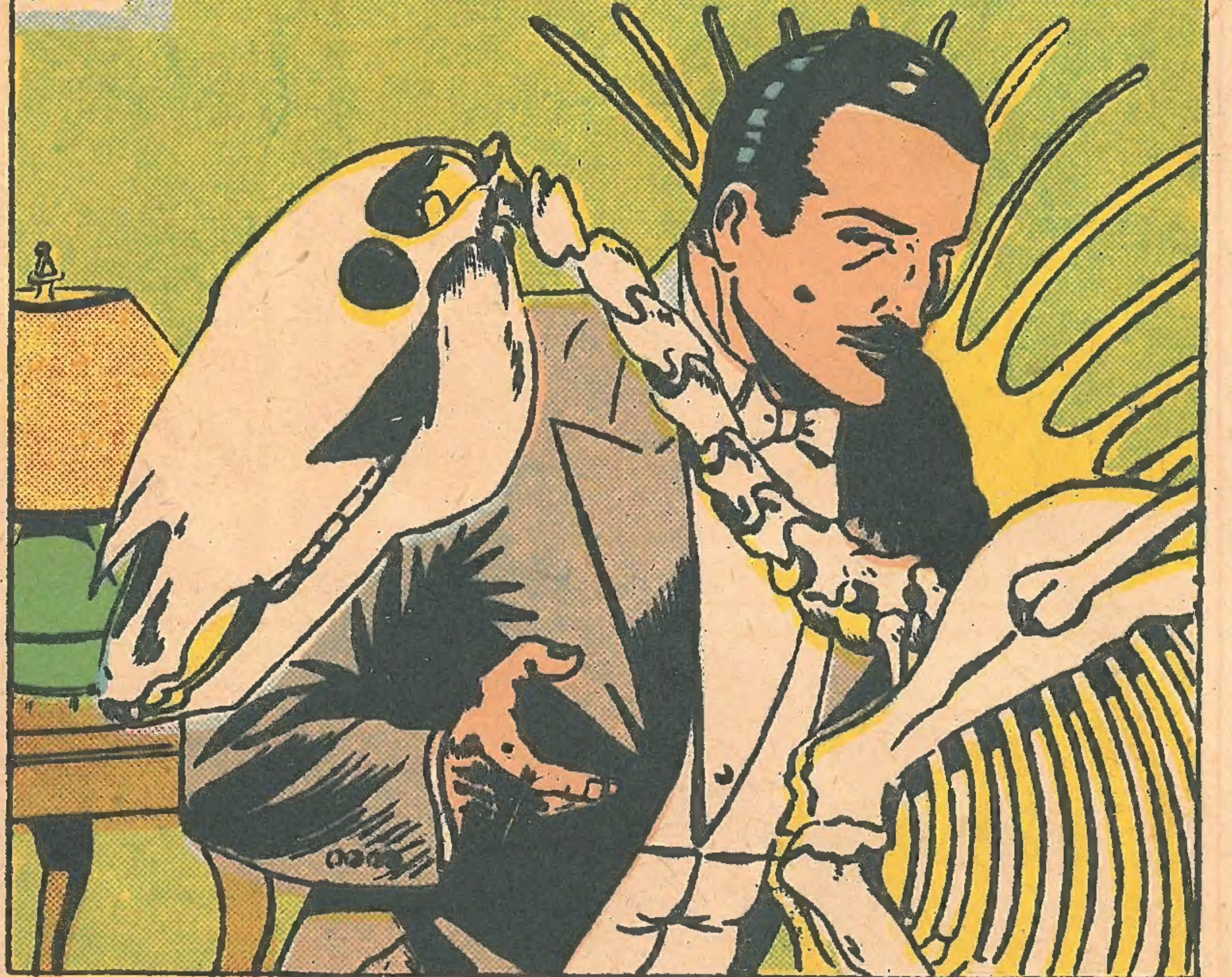
MUNDEN, "SON SEYYAHATIM ESNASINDA BULDUM", DİYOR. "İSTE BUDA KANATLI ATIN HAYATTAKİ ŞEKLİNİ GÖSTERİR BRONZHEYKEL NARDA HEYECANLA, "İSKELETİ BUZDANMI ÇIKARDINIZ", DİYE SORUYOR.

HAVIR/KUTUP YAKINLARINDA, VOLKANİK HARARETLE ISINMIŞ BUZSUZ BİR BÖLGE KEŞFETTİM. ORAYA BENDEN EVVEL KİMSE GİTMEMİŞ. İSTE İSKELETİ ORADA BULDUM." ARLEN BLAINE. "MUNDEN BENİM ORALARA BİR KEŞİF SEYYAHATI TERTİP ETMEMİ İSTİYOR, SEN NE DERSİN MANDRAKE?" DİYE SORUYOR.

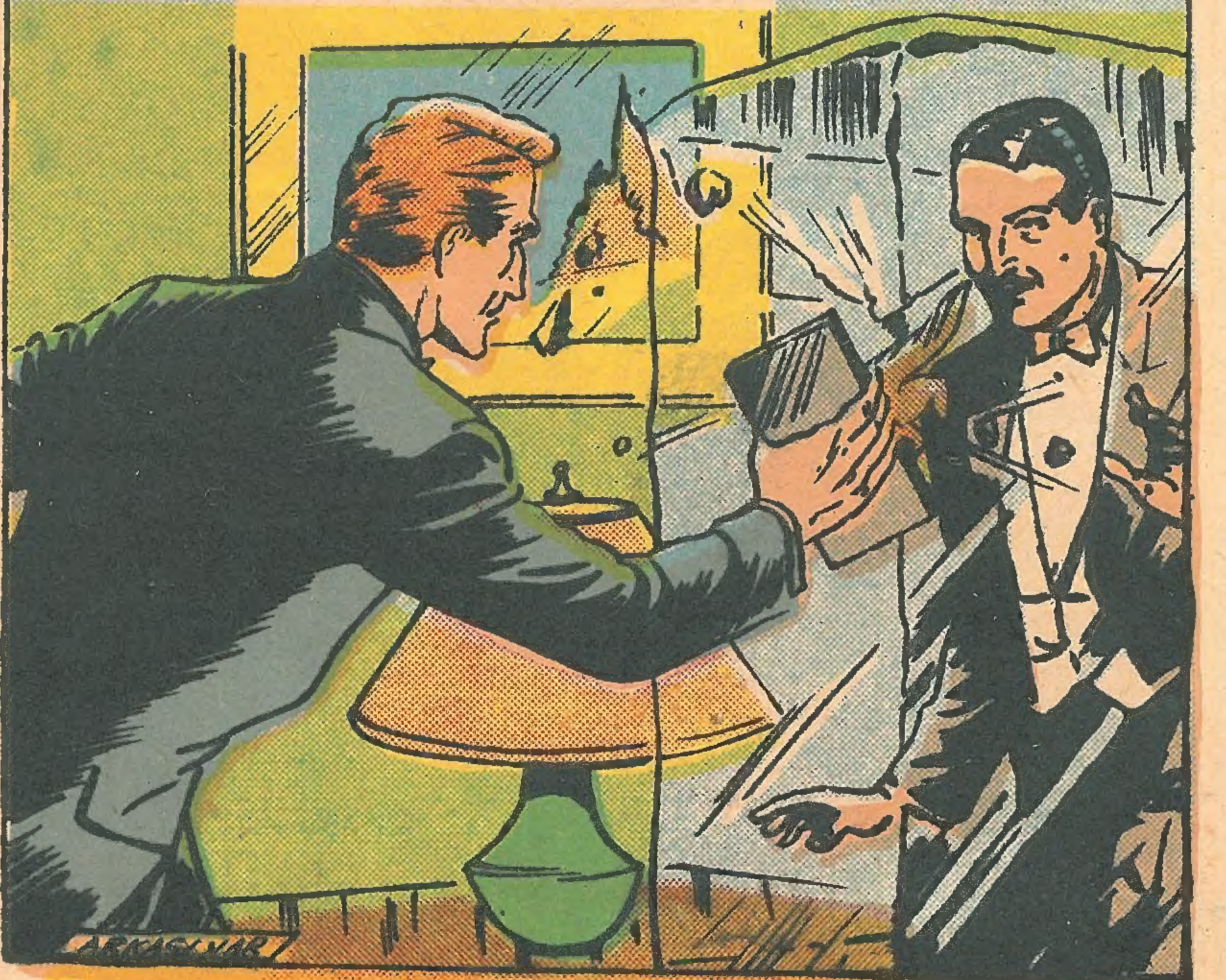
MANDRAKE, "BU ALELÂDE BİR AT İSKELETİDİR. ÜZERİNE DEV BİR KONDOR KUSUNUN KANATLARI İLÂVE EDİLMİŞ. YANİ SAHTE KANATLI BİR AT!"

BİR TUZAK, SAKIN BLAİNİN İÇİN PARANİ SARFETME BLAINE! MUNDEN HİDDETLE KÖPÜREREK, "SERSEM GEVEZE!", DİYE BAĞIRIYOR. VE ELİNDEKİ AĞIR HEYKELLE MANDRAKENİN ÜZERİNE YÜRÜYOR...

TAM O SIRADASIHİRBAZIN ETRAFINI KALIN BİR BUZ TABAKASI SARIYOR. MANDRAKE BUZUN İÇİNDEN, "KUTUP SEYYAHI OLDUĞUN İÇİN BLAİNİ İYİ TANIMAN İCAP EDER!", DİYEREK GÜLÜYOR.

YALNIZ RUHLAR

MARK, MARK BAK!...

65

KORKMA ELSA BUN-
LAR ADETA EHİLİ SAYI-
LIRLAR.
KATİYYEN TEHLİKELİ
DEĞİLLERDİR...

BİRDEN BİRE ORMANDAN ACIIP
SESLER GELİR. BİR SÜRÜ MAY-
MUN AĞAÇLAR ARASINDA OY-
NA MAKTADIR. İNSANLARI
GÖRÜNCE KAÇIŞIRLAR...

GATRI İHTİYARI ELSANIN GÖZLERİ BİR MAYMU-
NA TAKILIR...

SAKIN HA...
FAKAT İMKANSIZ...

MARK ACABA BUNUN
KUÇAĞINDA NE VAR?
ŞUNU ANLIYALIM.

MARK... BİR ÇOCUK!... BİR ÇOCUK
KAÇIRMIS O!...

ORMANA GİRMEYEN
EVVEL ONU DURDURMA-
MIZ LAZIM!

HER KES BU TARAFKA GELSİN
MAYMUNU ÖNLIYECEĞİZ!...

SAKIN ATEŞ ETME-
YİN. ÇOCUĞA İSABET
EDER.

ÇOK GEÇME-
DEN MAYMUNUN
ETRAFI SARILMIŞTIR
EİSA BİRDENBİRE ÇOCUĞU
NU TANIR VE TEHLİKELİ
ALDIRMADA İLERİ FIRLAR.

MARK, MARK BİZİM
YAVRUMUZ!...

PİS MAMUK! BIRAK ONU...
BİRA!...

ELINE GEÇEN AVI KAYBETMEMEĞE KARAR VEREN
MAYMUN ÇOCUĞU YERE BIRAKARAK ELSAYA SALDI-
DIRIR..

MARK!.. İMDAT!

ELSA,
ELSA!
NASİLET-
SEM?
ALLAHIM!
ATACAĞIM
KURŞUN SA-
NA YAHUTTA
ÇOCUĞA İSA-
BET EDEBİLİR

NE OLURSA OLSUN
ATEŞ ETMEM LAZIM!

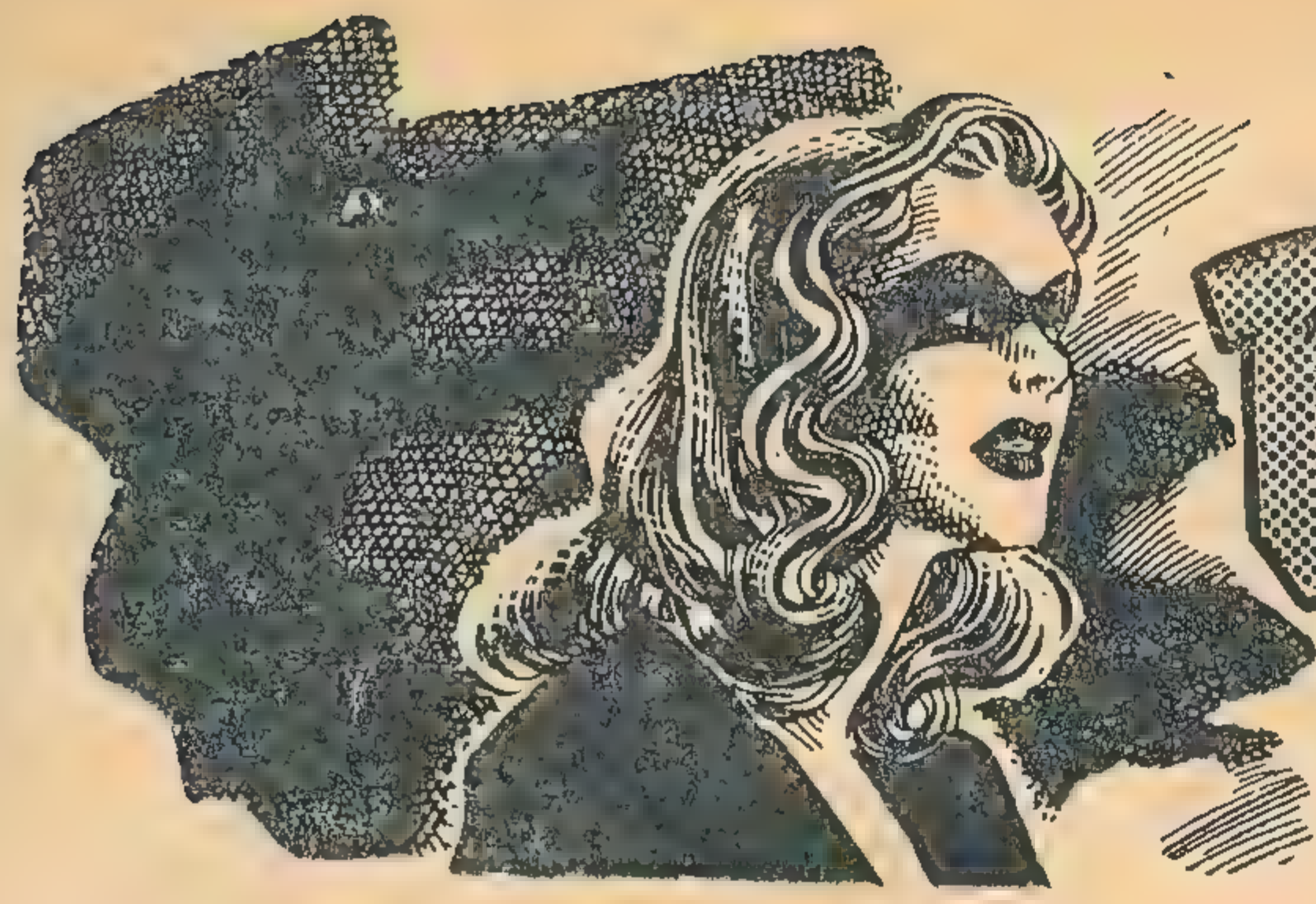
HECANINA HAKİM
OLARAK MARK DİKKAT-
LE NİŞAN ALIR VE ATEŞ
EDER..

HAYATIM... SENİ EBE-
DİYEN KAYBETTİĞİMİ
SANIYORDUM!..

YA BEN?
BEN DE ONUN
BABASIYIM. ONU BU-
LUNCA BENİ UNUT-
TUNMU?

HAYIR
MARK!..

ARKASI
VAR

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 15

Kilometrelerce mesafeye yayılmış, bahçe içindeki seyrek köşkerle süslü semtin yakında komiserliği filân yoktu. Polis noktası bile on dakika uzata bulunuyordu. Vazifeli bulunan bekçi Profesörle birlikte komiserliğe kadar gitti. İş başından aşmış bulunan Komiser Profesörü dinledikten sonra:

— Bu zamanda hayaletlerin gelip insan kaçıracağına kim kanar, dedi. Deli dediğiniz delikanlı bir tarafa savuşmuştur. Siz gece yarısı, dağ başında nereden farkedebilirsiniz. Nihayet resmî kanaldan bir emir alırsak etrafı sıkı bir kontrole tâbi tutarız. Şimdilik bekçi gözku-lak olur. Bu zavallı delikanlıyı görürse tatlilikla yakalar, size teslim ederiz.

Komiser yerden göğe kadar haklıydı. Ortada aklın kabul edemiyecégi birtakım masallar dönüp duruyordu. Binbir iş içinde bunlarla meşgul olamazdı. Fakat vazifesini seven ve gayretli bir insan olduğu için profesör gittikten sonra polislerden birisini çağırdı ve:

— Git bir tahkikat yap. İşin içyüzünü anla, dedi.

O gün akşama doğru gelen polis, Siyah Maskeli Kadın masalına anlatınca komiser:

— Kim bilir hangi açığöz bunlara azizlik yapıyor, dedi. Ortada kırılıp dökülmüş, çalınmış bir şey yok. Şikâyetçi de yok karşımızda. O delikanlıyı biliriz. Köşkte yanan kızın acısıyla deli oldu. Allahın garibiyle uğraşacaklarına azılı delileri tedaviye baksınlar

— 17 —

Bayan Macide çok sinirliydi. Bütün köşkeri dolaşan polis ona da gelip işin iç yüzünü sormuştu. Kâmuranın anlattıklarını da üzüntü ile dinliyen genç kadın geç vakit z'yaretine gelen ihtiyar komisyoncu-ya:

— Söylediğiniz yeri derhal ahyorum, dedi. Hemen yarın oraya gideceğim. Mümkünse siz bana iyi bir de mimar bulunuz. Birlikte gelirsiniz. Orada, sabahın onunda buluşalım.

Her halde iki taraftan da dolgun bir komisyon alacak olan komisyoncu ertesi gün mimarla birlikte Yakacık arkasındaki araziye gidince Bayan Macideyi bir otomobille gelmiş buldu.

Tarla halinde bulunan toprak ve ahşap, viran ev gezildi. Mal sahibi de orada bulunduğu için derhal fiyat kesildi, Bayan Macide komisyoncu-ya:

— Siz lâzım gelen muameleyi hemen bugünden yapmağa başlayınız, dedi. Bana bir telefon etmeniz kâfi.

Sonra mimarla yapılacak olan köşkün yerini kararlaştırdı. Dimağında bir bina tasarısı yapmış olduğu için arzusunu mimara anlattı. En kısa bir zamanda işe başlanılmasını istiyordu.

Toprakların satın alınması bir haftadan fazla sürmedi. Tapu senedi alınır alınmaz mimar işe girdi. Yapılacak köşkün malzemesi bir yandan kamyonlarla taşınıyor, bir yandan işçiler bulunuyor ve barakalar yapılmıyordu.

Yine o günlerden birisinin gece-

si, daire kapısını dışarıdan kilitleyen Bayan Macide geniş duvarın içindeki merdivenlerden mahzene indi. Penceresiz odanın kapısını yavaşça açtı.

Sevil uyuyordu. Gecesi, gündüzü belli olmıyan bu yeraltı odasında, masum ,zavallı bir esir olarak uyuyordu.

Siyah Maskeli Kadın ayaklarının ucuna basarak demir karyolaya yaklaştı. Genç kızın uyuyuşunu bir an kadar seyrettikten sonra kendi kendisine:

— Benim kızım da sağ kalsaydı şimdi bu kadar olacaktı, dedi. Ben, niçin bu suşuz çocuğun canıyla uğraşıyorum? Niçin buna eziyet ediyorum? Bu bana ne yaptı? Asıl suçlu olan, asıl katil olan babasıdır. Ben onu bu hale getirmeli, onu inletemeli, onu can acıları ile kıvrandırmalıyım. Vakit vakit üzerime gelen buhranlardan biri sırasında bu perişan kızı öldürebilirim.

tiğini gördü.

Sevil birden korkmuştu. Derin nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Kadın ağır ağır ona sokuldu ve yatağının kenarına hafifçe oturarak kızın elini tuttu.

Sevil uyku sersemliği ile titriyordu.

— Bana ne yapacaksınız? Farelere mi götüreceksiniz?

Kadın metanetini bozmadan:

— Bilmiyorum, dedi. Fakat anlatacaklarım var sana. Niçin öyle titreyorsun?

— Ben mi? Ne güzel bir rüya görüyordum. Turgut gelmişti bu odaya. Beni alıp götürecekti. Yüzümden öptü. Kollarının boynuma dolandığını, beni kucakladığını gördüm. Tam bu sırada uyandım, karşımda siz vardınız.

— Yani bir cellât gibi?

— Bilmiyorum, fakat okadar değişik bir hal ki...

Sevilin gözbebeklerinde yaşlar bir-

«Söylediğiniz yeri derhal alıyorum!» dedi.

NE.

Kendisi hakkında hayatî bir karar verildiğinden habersiz bulunan gen çkız derin, baygınlığa benzer bir uyku içindeydi.

Siyah Maskeli Kadın, genç kızın acıklı ve masum uykusunu seyrederken düşünüyordu:

— Niçin ben doğruca o katile saldırmadım? Niçin nihayet benim kızım la aynı babanın dünyaya gelmesine sebep olduğu bu talihisle uğraşıyorum. Acaba doktorların söylediği kadar hasta mıyım?

Garip bir hıçkırık dudaklarından çıktı. O derin sükûnet içinde en küçük bir gürültü büyük akisler yapıyordu. Yumuşak pataları zerinde sessizce kayarak sokulan bir pars gibi içeriye girmiş olan kadın, genç kızın kimıldandığını ve gözlerini aç-

rıkti.

Siyahlı Kadın ona doğru eğildi. Bileklerini yakaladı ve yüzünü git-tikçe yüzüne yaklaştırmaya başladı. Çok güzel olan ağzı yarı aralıktı. Dişleri pırıldıyordu. Genç kız yaşlı gözlerini kapattı. Onun ne yapmak istediğini bilmiyordu. Fakat karşı duramayacağını anladığı için koruyor, titriyordu.

Kadın sıcak dudaklarını onun bir yanağına dokundurdu ve çekildi:

— Seni böyle mi öptü Turgut?

— Evet. Fakat...

— Bir şey mi söyleyeceksin?

— Siz, siz nefret ettiğiniz ve öldüreceğiniz bir kızı niçin öpüyorsunuz?

— O, o başka bir iş.

— Çok titriyorsunuz.

— Ben mi? Evet. Ben de hastayım, biliyorsun. Aklıma bazı şeyler geliyor. Dün gece çok fena bir kâbus geçirdim. Bu köşkü arıyacıklarını ve seni bulacaklarını, sonra beni ittiham edecelkerini düşünüyordum. Benim için senin bulunman bir ölümdü. Bundan kurtulmak için seni banyo odasına çıkartmağı düşündüm. Seni çıplak soyacak ve banyonun içine yatacağım. Köşke iyi su getirildiği bahanesiyle iki, üç damacana asit getirip senin üstüne dökeceğim. Bu asit seni yavaş yavaş eritecek. Kemiklerine, saçlarına kadar eriyeceksin. İşte bunları düşünüyordum. Kimsenin bu yaptığımdan haberi olmuyor. Bir değnek parçasıyla banyodaki asidi karıştırıyorum. İçinde ne bir kemik parçası, ne de bir et. Sen tamamıyla erimişsin. Tam bu sırada kapıyı vuruyorlardı. Ben büyük bir telâş içinde banyo teknesindeki asidi su ile karıştırarak dökmeğe, ortadan kaldırmaya çalışıyorum. Suya daldırdığım maşrapa eriyor, dökülen asitli su boruları eritiyor, pis bir duman ve gaz her tarafı bürümüş. İşte bu mücadele içindeyken uyandım. Saatlerce yüreğimin çarpıntısı geçmedi.

— Ne kadar hain bir yüreğiniz varmış Macide abla.

Genç kadın iki elini yüzüne kapattı. Hıçkırarak ağlamağa başladı. Neden sonra:

— Hastayım, dedi. Normal bir kadın böyle düşünemez. Doktorlar bana akli muvazenemin bozuk olduğunu, büyük bir tehlike ile karşı karşıya bulunduğumu söylemişlerdi. Bu tehlike cinnettir. Sakin bir muhit, boş ve tertemiz bir yürekle, insanlara iyilik ederek yaşamak isterdim. Bugün her türlü ıstırap ve korkudan uzak kalarak yaşamağa imkân yok artık. Çektiğim acılar beni delirtti. Vakit vakit öyle bir hır-sa kapılıyorum ki...

— Evet, gözlerinizin bakışı korkunçlaşıyor. Sizde merhametten eser kalmıyor. Bunu ben çok iyi bilirim. Şimdi ne kadar iyisiniz. Bir abla kadar yakın görüyorum sizi. Fakat bir an sonra beni korkudan ağlatıp yaparak gibi titreteceksiniz.

Siyah Maskeli Kadın:

— Kendi hırslımı yenmeğe çalışıyorum, dedi. Senin için iyi düşünmeğe çalışıyorum. Fakat hayatımda sık sık yakalandığım o kâbus peşimi bırakmıyor. Kundaklı bir çocuğu boğan iki katı el, iki hain el gözlerimin önüne geliyor. Ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. Boğmak ve icap ederse ondan sonra ölmek.

— Peki niçin uzatıyorsunuz bu işkenceyi? Beni asitte mi yakacak ve eriteceksiniz. Boğarak mı öldüreceksiniz, ne yaparsanız yapınız. Bu mezara benzeyen dört duvar arasında beklemek ölümden beter. Biliyorum ki beni sağ bırakmayacaksınız. Siz de kurtulunuz, ben de...

(Arkası var)

ADALAR KRALİÇESİ

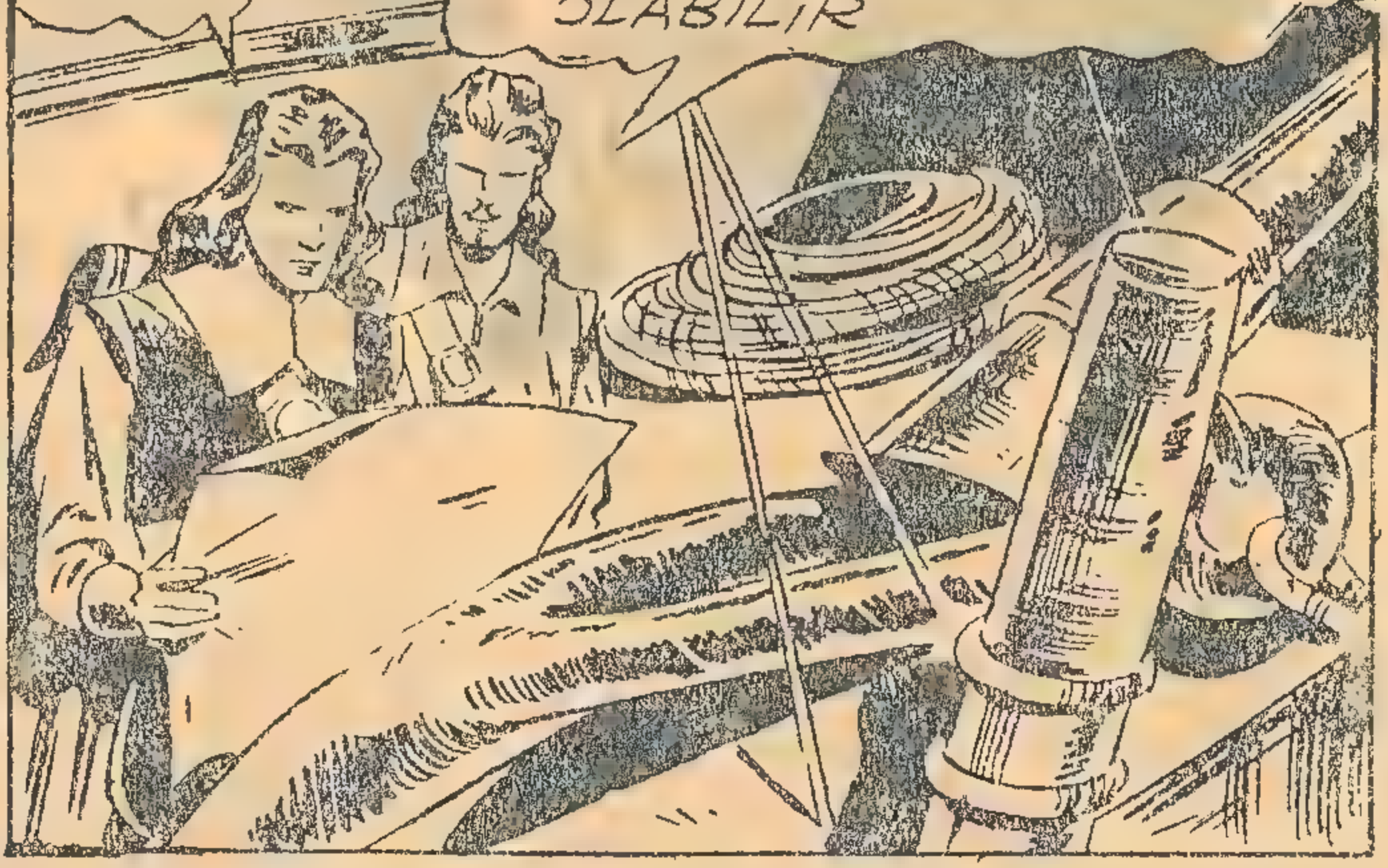

GEMİ UFUKTA KAYBOLDU. KARŞIDA BİR ADA GÖRÜLÜYDÜ. BEN BUNU HATIRLIYAMİYDÜM. ŞU HARİTAYI GETİR SENE JOFRE..

JOFRE HARİTAYI GETİRDİ. GÖZDEN GEÇİR DİLER. YOK.

HERHALDE PEK KÜÇÜK BİR ADACIK OLAÇAKTIR. BU SEBEPTE HARİTAYA İŞLENMEMİŞ OLABİLİR

YAHU BU KÜÇÜK BİR ADA DEĞİL AKSİNE KOÇAMAN BİRŞEY. GEMİYE, YENİ KEŞİFLERE SUSA MIŞ OLARAK BİNDİK. ŞİMDİ BUNA İNANMAK İSTEMİYDÜZ

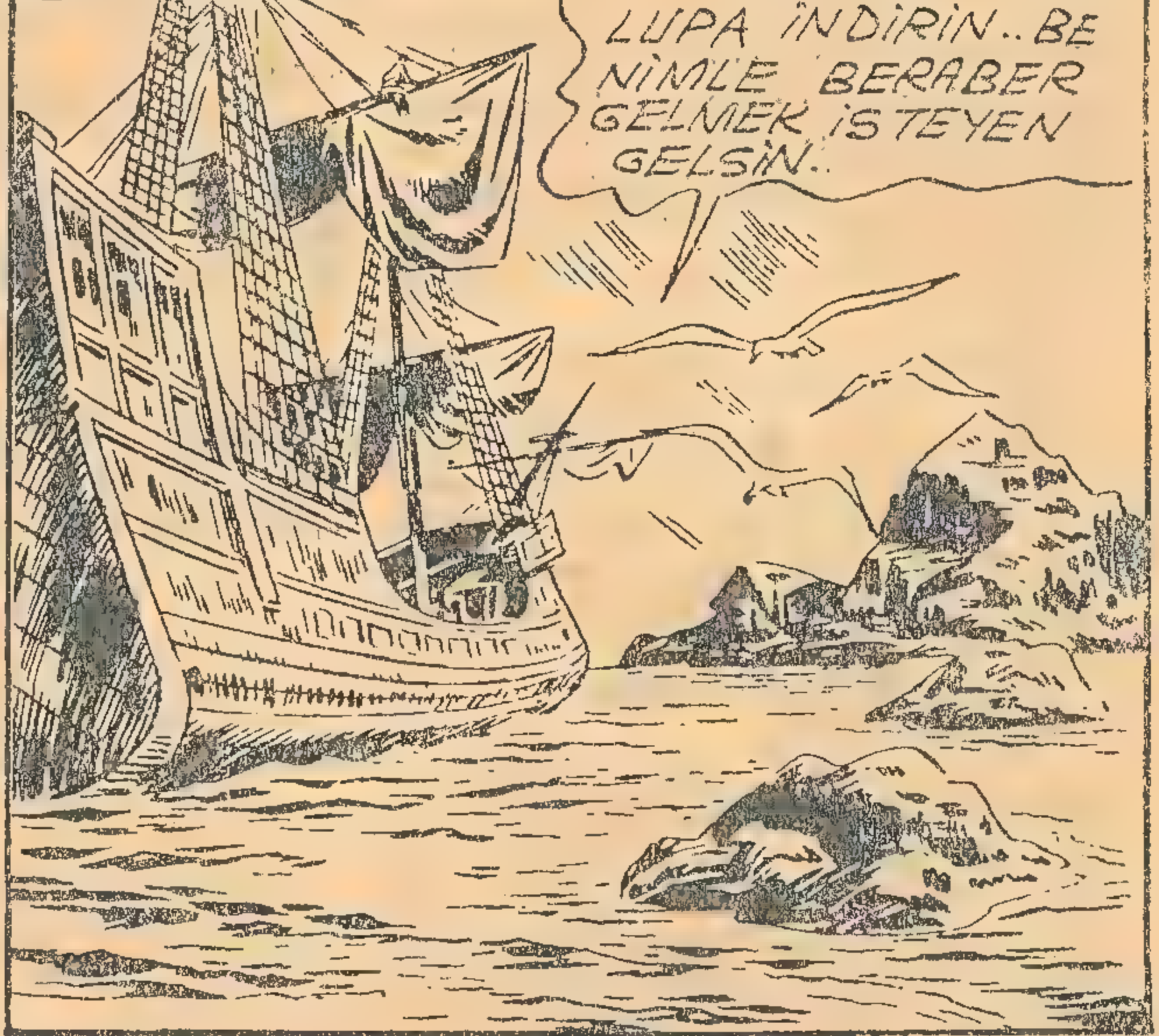

YOKSA KARAYA ÇIKACAK MIYIZ? TABİİ.. ŞÜPHE Mİ EDİYORSUN? BİZİ ATEŞE TÖTAN GEMİ DE BU ADA CİVARINDA GÖZDEN KAYBOLDU.

GEMİ DEMİR ATTİ

DENİZE BİR ŞALUPA İNDİRİN.. BE NİMLE BERABER GELMEK İSTEYEN GELSİN..

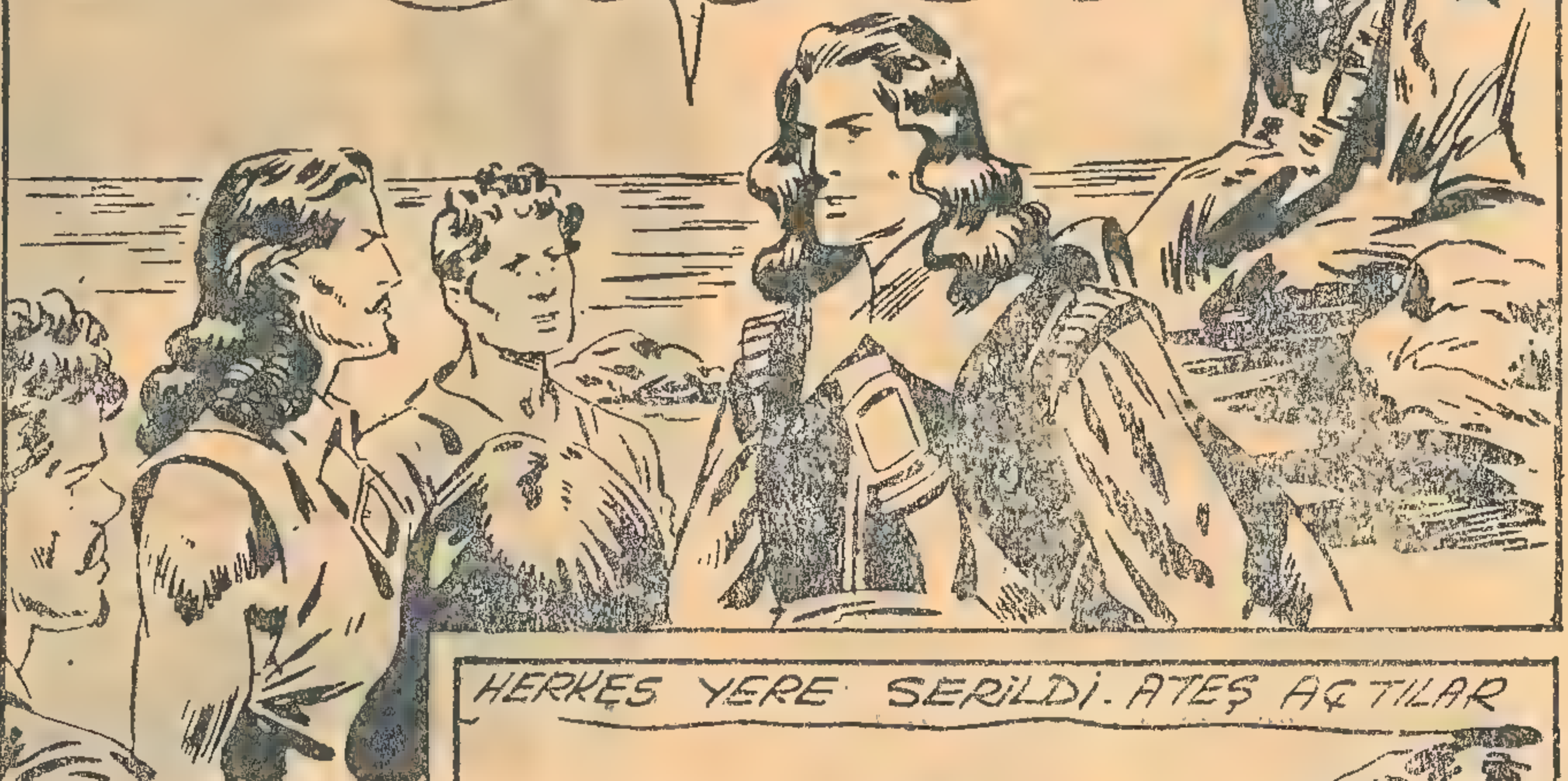

ATMACA REİS, JOFRE VE DÖRT GEMİCİ ETRAFI YÜKSEK KAYALARLA ÖRTÜLÜ SAHİLE ÇIKTILAR.

GÖÇÜKLAR!

İÇERİLERE DOĞRU İLERLİYELİM.. ORADA EVLER OLACAĞINI TAHMİN EDİYORUM. YERLERDE KAYIK VE KIZAK İZLERİ VAR. TAHMİNİME GÖRE BURAYA AZ EVEL BİR GÖK İNSAN ÇIKMIŞ..

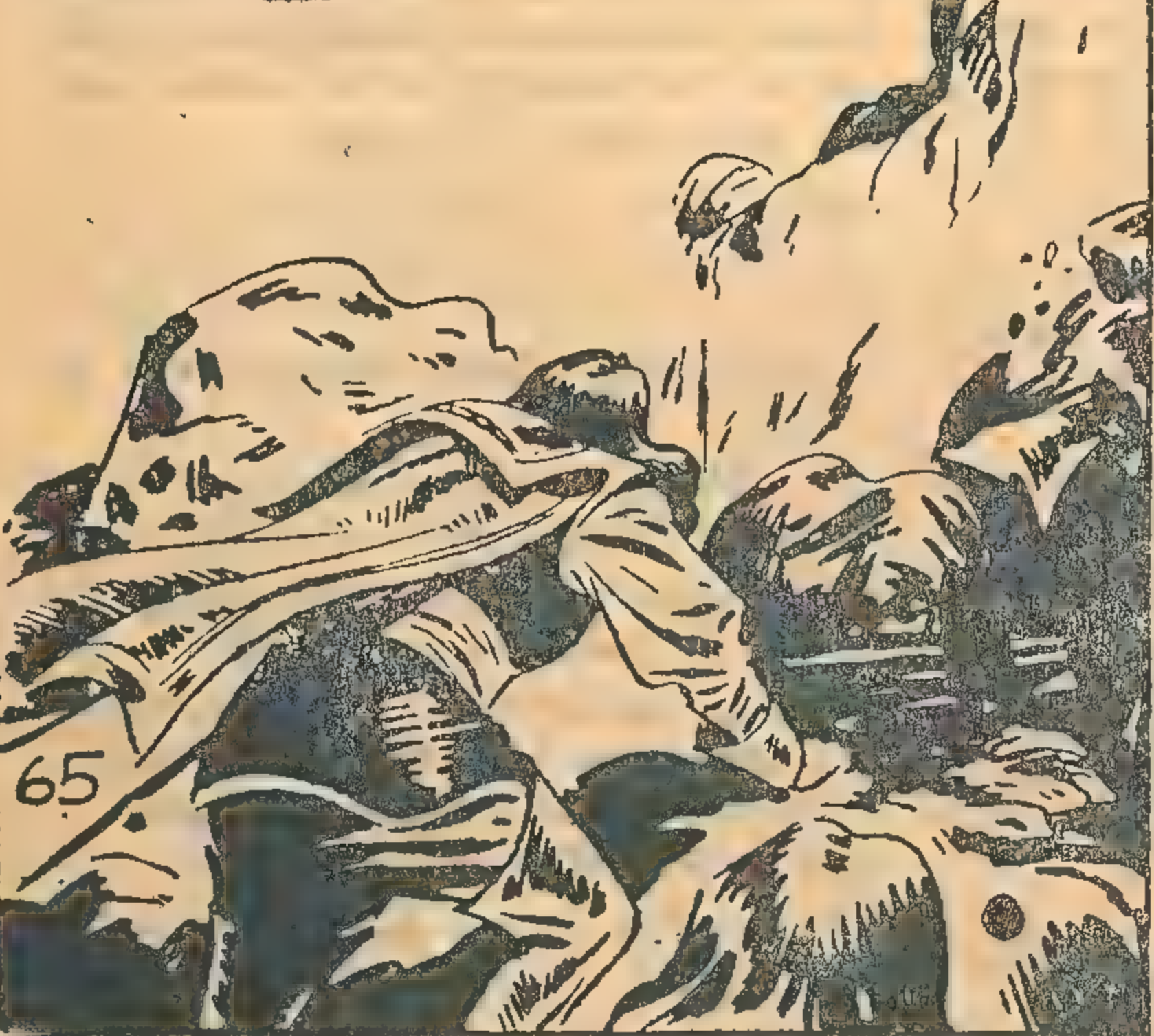

HERKEŞ YERE SERİLDİ. ATEŞ AÇTILAR

ARKASI VAR

REİS HENÜZ KAYANIN ÜSTÜNE ÇIKMIŞTI. BİR TÜFEK PATLADI REİSİN ŞAPKASI UÇTU.

İŞTE ACEMI BİR ATICI. BİR İKİ PARMAK AŞAĞIDAN NİŞAN ALSAYDI İŞİM İŞTİ..

ARADIĞI KADIN

Yazan: M. YAMAN

Kadınlardan çok canı yanıktı. Hani şu his pis kadınlardan. Ne zaman onlardan birisiyle düşüp kalksa burnundan geliyordu. Düşüp kalkmasa, diyeceksiniz. Erkek bu, ne yapsın. Tabiat zorluyor. Aylarca sabrediyor, sonra bir gün, birdenbire perhizi bozuveriyor.

Evlense ya, demeyiniz. Bu zamanda yüz yirmi lira aylıkla nasıl evlenilir? Hem de ihtiyar ve yatalak bir anacığı var. Bir odaya sığmış, suçlu gibi yaşıyorlar.

Şinasi hayata küskün gibi yaşayıp dururken, iki, üç ayda bir dişinden, tırnağından, kundurasının pençesinden, otlakçılıkla geçinip sigarasından attırdığı parayı bir define gibi sakladıktan sonra bir gün, anacığına, bir arkadaşına davetli olduğunu söyleyerek o taraflara doğru gidiyor, fakat bu kaçamak evlilik akşamları muhakkak burnundan geliyordu.

Dünya nimetlerinden kâim alacağı sırada ya bir belâlı, ya bir zorba çıkar, yahut da başkaları kavga eder, Şinasi eli böğründe dar kaçardı.

★

Bir arkadaşı kulağını büktü:

— Gitme o pis yerlere, dedi. Dışarıda ne kadınlar var! Sıkılma, içlerinde o yolun yolcusu çok. Birisini peyle. Paran oldukça buluşur, gezersin.

Altı aylık bir sabırdan sonra aranmağa başladı. Kıyafeti gösterişli olmdağı için kendisinin kötü niyetle baktığını kimse ummazdı. Bunun için peşine düştüğü, kaş, göz ettiği kadınlar çok serbest bir eda ile durup soruyorlardı:

— Bir şey mi söyleyeceksiniz?

Şinasi kıpkırmızı kesiliyor, dudakları titriyor:

— Şey, efendim, diyordu. Sizi akrabadan birine benettim de. Ve oradan dar kaçıyordu.

Ah bu bekârlık! Ah bu avarelik! Bir haziran günüydü. Bahar onun fakir damarlarında da harekete başladıktan sonra ilk yaz sıcağında işi azıtmıştı. Nasıl azıtmışın? Kadın, kız, yarı dekolte, açık saçık dolaşıyor, sanki onun mahrumiyetlerini yüzüne çarpıyor:

— Sen yaşama, sen öl, sen bu dünyadan kâim almadan gitmeğe mahkûmsun! diyorlardı.

İşte o haziran günü, gönlünün su gibi aktığı, civa gibi kaydığı bir genç kadının peşine düştü. Ne de şık, ne de güzeldi kâfir.

Şinasi bitmişti. Geç vakit, tek başına yürüyen kadının peşi sıra sürünürcesine gidiyordu. Kadın onun aradığı kadındı. Tam aradığı kadın. Öyle munis, öyle tatlı, öyle insanın canına sokuvereceği kadar yumuşak, tüy gibi bir kadın.

Birden durdu. Zınk diye Şinasi de durdu. Sinirlerinin zembereği boğandı. Boğazına bir yutkunma, dizlerine bir titreme arız oldu.

Kadın berrak gözleriyle ona tatlı tatlı baktıktan sonra sordu:

— Bir şey mi söylemek istiyorsunuz efendim?

— Şey, şey hanımefendi. Ortalığın hali malûm. Şayet size satarsılarsa diyorum, hani sırf yardım için.

Kadın gülümsedi:

— Çok teşekkür ederim efendim. Pek nazıksınız. Hakikaten ortalığın hali fena. Ben de pek korkarım. Sizi rica etsem bana arkadaş olur musunuz?

— Emredersiniz hanımefendi. Evinize mi gidiyordunuz?

— Hayır, şey yani, pek sıkıldım da, biraz dolaşayım demiştim.

En kötü kadınlarda bile bir evli kadın şefkati arıyan, kırk yılda bir nasip olup da birisiyle yakından tanışırca ona gönlünü kaptıran Şinasi bu bir içim su genç kadına hemen gönül vermişti.

Onun yanında titreyerek yürüyor, yutkunuyor, etrafına bakınıyor:

— Bu güzel mahlûku benim kârım zannedecekler şimdi, diyordu.

Bu onun gibi bir adam için az mazhariyet değildi.

Kadın yine tatlı tatlı sordu:

— Niçin konuşmuyorsunuz?

Bu fırsat da kaçırılır mıydı artık. Şinasi dilinin döndüğü kadar konuştu. Beraber yürüyorlardı. Bir aralık onun koluna bile girdi. Kimseciklerin bulunmadığı bir parkın sıralarında, alaca karanlıkta, yanyana oturdular.

— Ne kadar üşüdüm! dedi kadın? Gitsek artık.

Şinasi ürperdi. Gördüğü tatlı rüyadan ayrılmak ölümü onun için. Anacığının inliye sıkılaya temizlediği ceketini çıkartıp omuzlarına koydu.

Kadın bir aralık, belki de tabii bir ihtiyaç için uzaklaştı. Fakat çok çabuk döndü.

Şinasi kalbini, ihtiyaçlarını, düşüncelerini ona açtı. Elini tutarak, boynunu bükerek anlattı. Ve nihayet kadın ayağa kalktı:

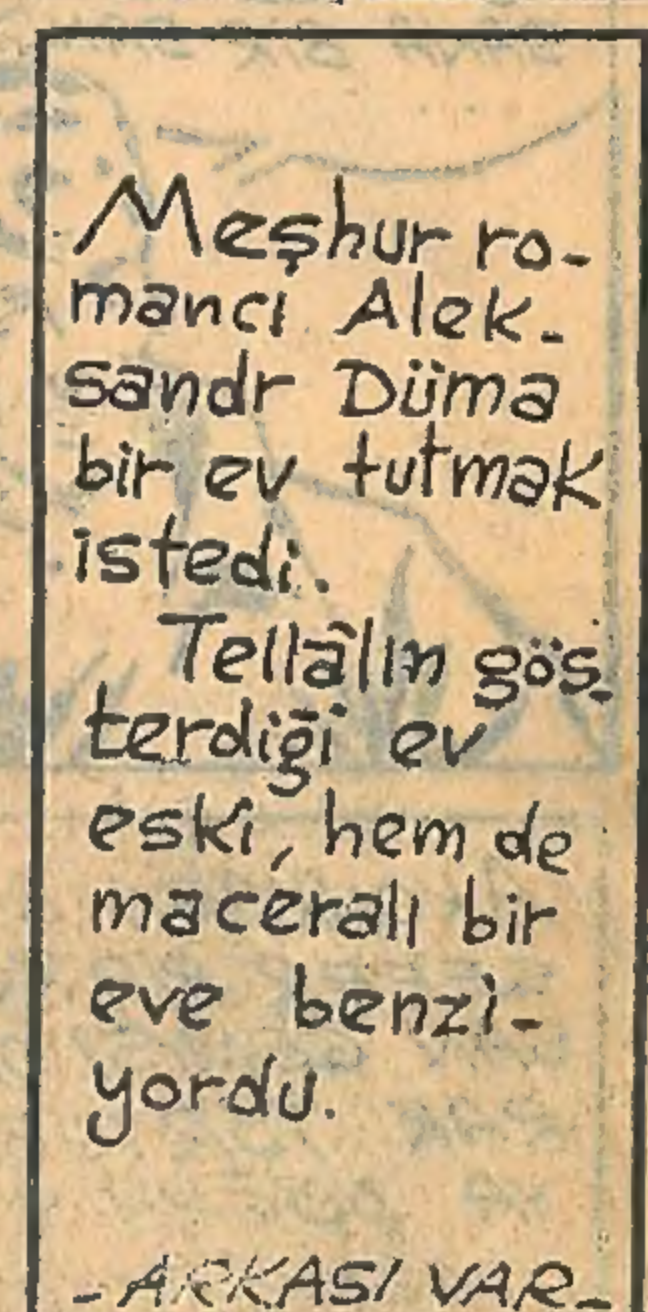
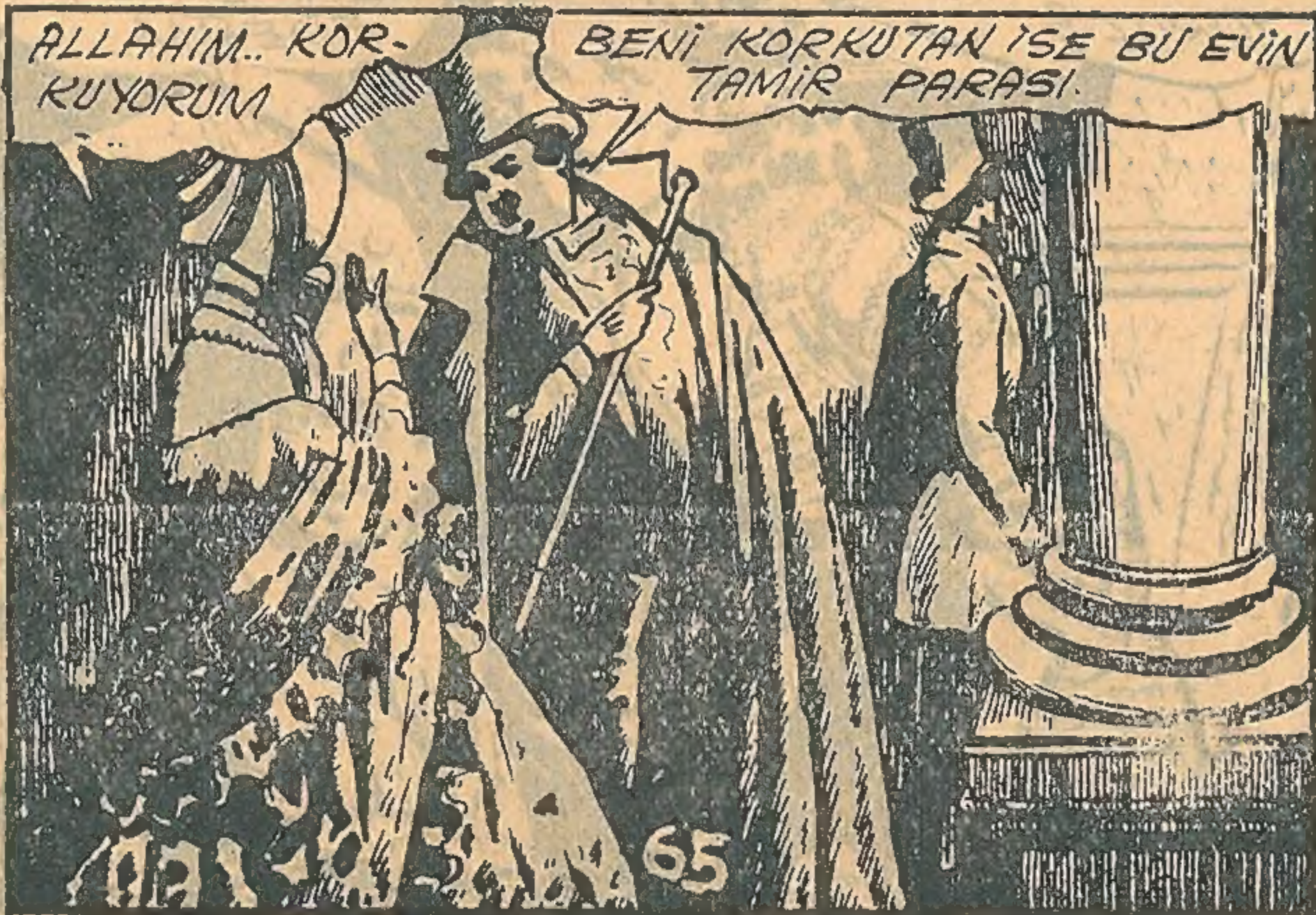
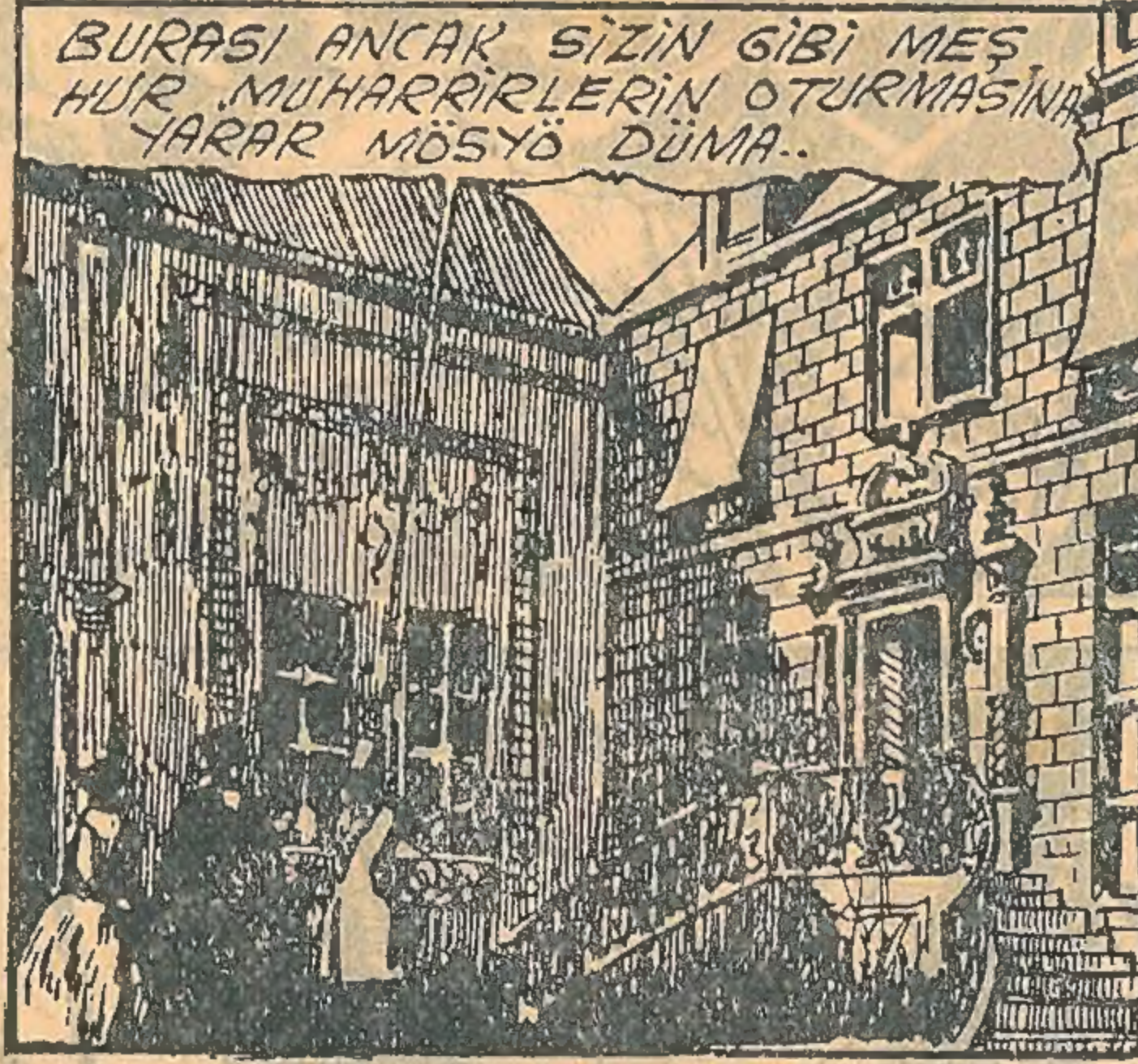
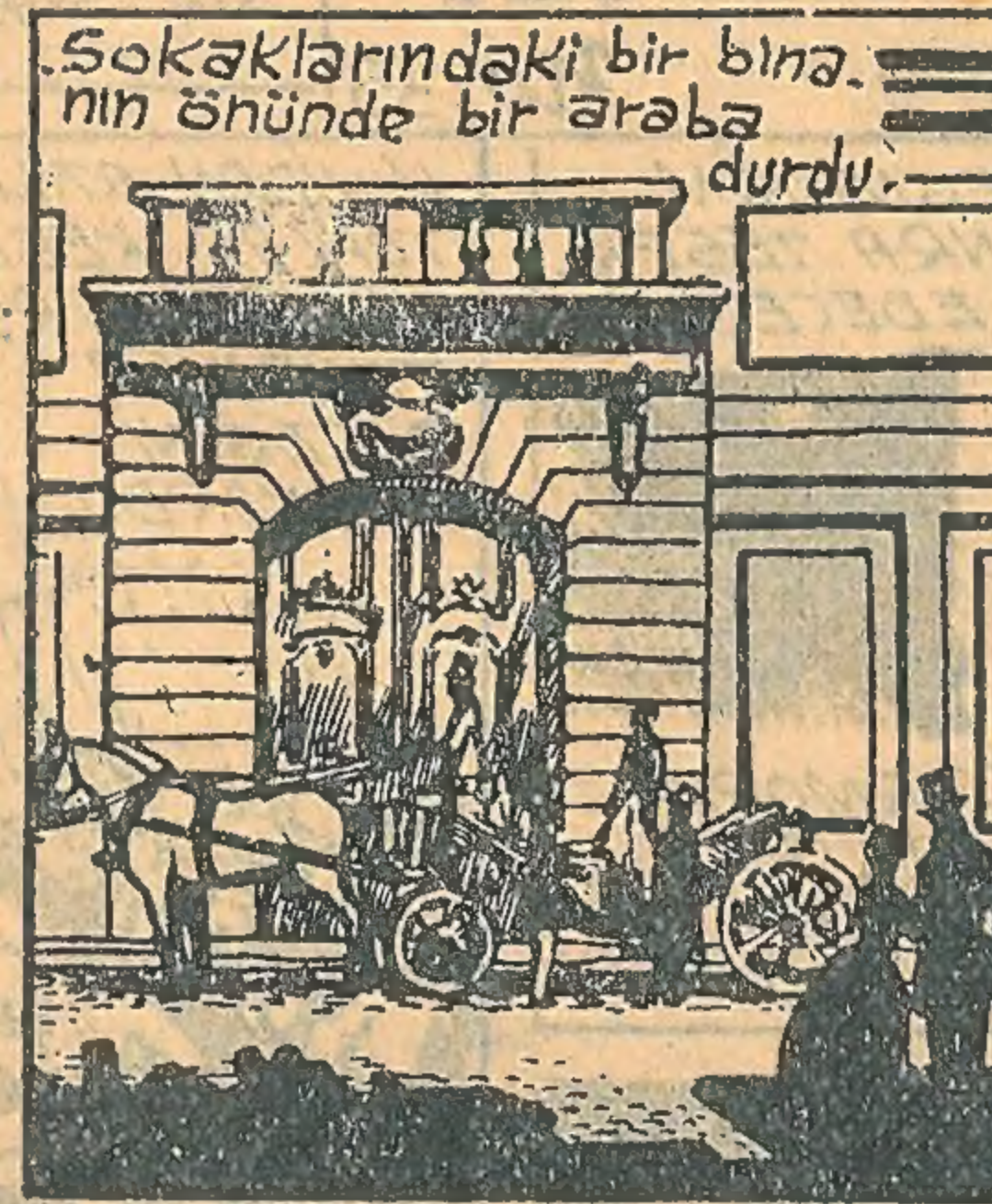

— Yarın akşam, yine burada buluşuruz, değil mi?

Ayrıldılar. Şinasi deli olacaktı sevincinden. Kadının güzel vücudunu kucaklıyan ceketine hırkai şerif kadar kıymet veriyordu.

Ertesi gece, daha ertesi gece bekledi. Cebindeki yoluk cüzdanının içinden yirmi beş liracığının kaybolduğunu düşünmeden; karanlıklarda yürüyen insnaları ona benzete benzete, içi titreye titreye bekledi.

MONTE KRİSTO'NUN ESERİ

«Yani onunla evlenecek kadar mı?»

Sylvia: « Ne olur, Johnny, diye yalvardı. Bunu bana şimdi sorma...»

Johnny: «Pekâlâ, dedi, Yarın öğleden sonra görüşürüz öyleyse...»

Sylvia kızardı, halbuki pazar günleri öğleden sonra daima beraber gezmeğe çıkarlardı.

Onun sıkıntısının sebebini tahmin eden Johnny «Anladım, dedi, Gene Greaves'le buluşacaksınız. Söyle bana Sylvia, göle de gidecek misiniz?»

Kız başına salladı ve delikanlının gözleri bulutlanıverdi. Sylvia müsterrek birçok hatıraları olan bu yere, onların gölüne, bir başkasiyle gidecekti. Her şey mahvolmuştu demek ki. Hiçbir şey söylemeden sessizce uzaklaştı.

Kendisini çok bedbaht hissediyordu. Fakat ertesi sabah, sirkten bir kaplanın kaçtığı haberi duyulunca, Johnny için ferahladığını hissetti. Bu hâdise, Greaves'e kahramanlığını Sylvia'ya bir kere daha göstermek fırsatını verecekti, fakat eğer yalancının biri değilse tabii...

Karanlık çökmek üzereydi ve Sylvia ile Jack Greaves evlerine dönmek üzere sık ağaçlıkların arasından ilerliyorlardı. Birdenbire bir çalının arkasında sarı çizgili ve ateş gibi parlak gözlü bir kaplanın sivri dişlerini göstererek kendilerini gözetlediğini farkettiler. Sylvia hiç telâşlanmadı. Böyle vaziyetlerde nasıl hareket etmek lâzım geldiğini öğrenmişti çünkü. Bir an ikisi de sessiz ve hareketsiz kaldılar. Sonra Jack Greaves'in: «Kaç Sylvia, canını kurtar!» diye haykırmasıyla kızı yalnız başına bırakarak koşa koşu uzaklaşması bir oldu.

Kaplan arka ayaklarının üzerinde doğrularak:

«Söyle bakalım, Sylvia, şimdi artık benimle evlenir misin?» diye sorarken kahraman Greaves hâlâ koşuyordu.

PARMAKTAKİ İPLİK

(6 inci sayfadan devam)

düşünebiliyorsun, anlamıyorum.»

«Mahsus söyledim dedim ya! Bırak onu artık... Şimdi sen hakikaten bu ipliği niçin bağladığımı uuttun mu?»

Ralph'ın sesinde sert, soğuk, acayip ve Sonya'nın tamamıyla yabancı olduğu bir mâna vardı. Adam yerinden kalktı, dışarı çıktı ve şapkasıyla paltosunu alarak geri döndü. Kadın onun hareketlerini büyümüş gözlerle takip ediyordu.

«Nereye gidiyorsun?»

«Bu gece otelde kalacağım, yarın da kendime bir yer bulurum helbet..»

Sonya hiçkırarak ağlamağa başladı, bu işi iyi becerirdi. «Fakat neden?... neden buna lüzum görüyorsun? Yemin ederim ki ben hiçbir yere gitmedim... Burada seni dinliyordum...»

Dudaklarında acı bir tebessüm beliren Ralph kapıya doğru ilerledi: «Bu iplik parçası, Sonya,» dedi, «Senin parmağına, iki günden beri bozuk olan radyoyu tamir ettirmeyi unutmuyasın diye bağlanmıştı.»

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

BİR HALAT İLE SALLANAN ERI HAVADA VURDU. NİŞAN BİLE ALMA MIŞTI.

DON RÜİ MEVKİİNDEN UMULMUYACAK BİR İŞ YAPTI.

YAY HAIN ALÇAK... ARKADAN AA?

KORSANLAR KRALI

no: 35

ER HAVADA GİĞLİK ATARAK UÇTU. KORSANLAR KRALI LEHİNE YAPILAN BU HAREKETE ŞAŞIRDI KALDI.

SAĞOL TEGMENİM.. SANA SONRA TEŞEKÜR EDECEĞİM.

KORMORAN BARUT TOZUNDAN SİYAH OLMUŞTU.

KIVIDAN ATILAN YARDIMCI TOPLAR KESİLDİ. KOMUTAN HARRİS HERŞEYİN TIKIRINDA GİTTİĞİNİ SANIYORDU.

HALBURİ HERŞEY HARRİS'İN UMDUĞUNUN TAMAMINI LE TERSİNE CEREYAN EDİYORDU.

KORSANLAR KRALININ EMER TAR GEMİSİ KOLERÖZ ALDIĞI YARALARDAN BATTI.

BU HAYDUTLARA DERS VERMENİN TAM SİRA Sİ GEL MİŞTİ İYİ OLDU.. FAKAT AKONKAGA YA NE OLUYOR?

RÜİ.. SERBESTSİN.. SANA BİR SANDAL..

HAYIR.. HAYIR.. HAYATINIZ ÇOK HOŞUMA GİTTİ.. BURADAKI LACAGIM

AKONKAGA BU SEFER BİR KORSAN GEMİSİ OLARAK TORTUGA YA DOĞRU YOL ALIYORDU.

65

KORSAN BAYRAĞI ÇEKİLİYOR.

BU GÜRÜLTÜ NE ? NE OLUYORUZ?

BAYRAM VAR SENİ DAVET EDERİM.

ARKASI VAR

GİZLİ VAZİFE !..

ZAVALLI ESİRLER BAĞIRIRKEN
AN ELLERİNİ
KALDIRDI.

ÇOK ŞÜKÜR
DUAM KABUL
OLDU.

ERTESİ SABAH KADINLAR
İŞE GİDERKEN MIŞELİN
ANLA
KONUŞ
TU.

KIZIM SEN KAÇ KURTUL..
BENDE İŞ YOK.. ZATEN HER
GÜN BİR ÇOK İNSAN ÖLÜ..
YOR.

ANNE ÜMİDİNİ KESME
BU EKMEĞİ AL..
ALENİN GELMESİN
BEKLİYELİM.

ERTESİ
GÜN KAMP-
TA BİR
TEFTİŞ
VARDI.

FRIDA.. HERŞEYİN YOLUNDA
GİTMESİNE DİKKAT
ET.. BİNBAŞI PEK
TITİZDİR

İKİ SAAT SONRA GARDİYAN KADIN-
LAR BİNBAŞININ ÖNÜNDEN GEÇTİ-
LER. MIŞELİN STAFI TANIDI
VE SAPSARI OL-
DU.

BU FRIDA FRIDA
BURD'DUR
FRANZ'IN
KARDE-
Sİ..

BEN FRIDA'YI BERLİN-
DEN TANIRIM.. SARIŞIN
BİR GÜZELDİ.

BÜ VE
DEMEK?

BİNBAŞI KIZI
FRIDA DİYE
TANITMASIN.
DAN ŞÜPHE
LENDİ

SİZİNLE BU LAZIM ZATEN..
BİR DAKİKA BANA BİR HAYLI SÖY-
KONUŞABİLİR MİYİMİZ? LİYECEKLERİNİZ
OLMALI..

BİRAZ SONRA BÜRODA...
ÇABUK KÂĞITLARINI GÖS-
TER.. YOKSA SENİ KURŞ-
NA DİZDİRİRİM.. BİRAZ
NE ARIYORSUN?

BİNBAŞI...
BEN SENİN DÜŞ-
MANINIM... BENİ
HATIRLAMADIN
MI?

HAKİKATEN.. YÜZÜN
HIÇ YABANCI GEL-
MİYOR..

KENDİMİ HATIRLATAYIM... KIRDA TER.
KEDİLMİŞ BİR VİLLA.. GİZLİ BİR TOP.
LANTI.. DERKEN BİR KADIN..

TAMAM.. TAKİP
ETTİĞİM KA-
DİN..

TA KENDİSİ.. HALA
HAYATTA OLMA
KIZA ŞAŞIYOR.

ALEYHİM.
DE HİÇBİR
DELİLİNİZ
YOK

OLMAZ OLUR
MU? BİR FO-
TOGRAFINIZI
ALDIM. EN ÖNDE
SİZİN RESMİ-
NİZ VAR..

HAYATIMLA OYNA-
MANA MÜSAADE
EDEMEN
SENİ YOK
EDECE
ĞİM.

DİNLEYİN..
SİZİ ELE
VERMİYE
CEĞİME
SÖZ VE
RİYO-
RUM

NEYE BÜ KADAR ÂLİ-
CENAPSINIZ?.. HİTLERİN CASUS
LARI BÖYLE DEĞİLDİR.

NE İSTİYOR-
SUNUZ?

FAZLA BİR
ŞEY DEĞİL
SİZ BU KA-
PIN KOMU-
NİSİNİZ.. HE-
İSTEGİNİZ
PIN KAF

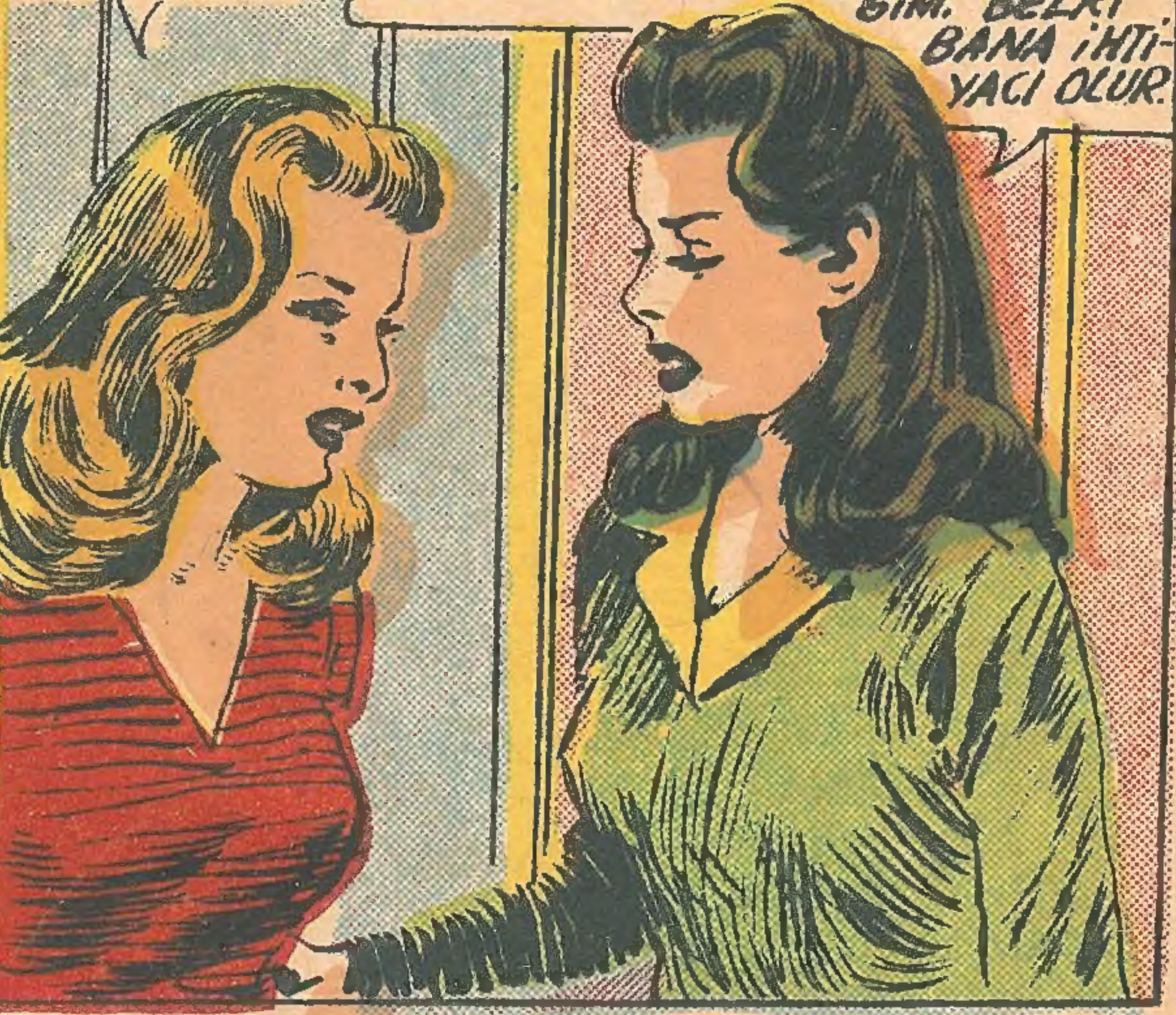

İKİ AŞK ARASINDA

ÜZÜNTÜLÜ SAATLER VE GÜNLERGEÇER. ŞİMDİ İKİ KADIN DÜĞÜN DOLAYISIYLA BİR CENNET HALİNE GİRMİŞ OLAN EVDE BİRBİR OTAMAT GİBİ DOLASMAKTADIRLAR. USAK VE HİZMETÇİLER İRİDENİN SÜZÜLMÜŞ YÜZÜNE ACIYARAK BAKIYORLAR. İRİDE SAKIN GÖRÜNMEK İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPMAKTADIR AMA HER ZİL SESİ, HER TELEFON ÇALISI YÜREĞİNİ AĞZINA GETİRMEKTEDİR.

SEVİNLE KALKIP BURADAN GİTSEK İRİDE, FLORİDA DA BİR KAC AY GEGİRİP BUNLARI UNUTACAK KADAR EĞLENMEK İÇİN OLDUKÇA PARAMIZ VAR.

HAYIR MIRMA, BEN ONU BEKLEYECEĞİM. BELKİ BANA İHTİYACI OLUR.

BİR AKŞAM, MIRMA İLE İRİDE TAM YATMAĞA GİKACAKLARI SİRADA KAPI AÇILIR. KAPIDA LÜREN İLE GERİ GÖRÜNÜR. GERİ BİTKİN BİR HALDE YÜZÜ SAPSARIDIR. LÜREN İSE ÇOK ŞİK GİYİNMİŞ VE ÇOK GÜZET KARDIR.

HER İKİNİZE DE BONSUAR. HER HALDE DİZE BİRBR FİNCAN KAHVE İKRAM ETMEKTEN ÇEKİNMEZSİNİZ.

MIRMA LÜRENE, HİÇ EHEMMİYET VERMEDEN BABASINA DOĞRU KOŞAR. İRİDE DONMUŞ GİBİ HİÇ BİR HARAKET YAPMAZ.

ŞİMDİ BEN SANA DERHAL BABANIN YERİNE CEVAP VERİRİM. YUMADA BENİMLE EVLENIYORDU. BU ANI OLDU KİMSEYİ DAVET EDEMEDİK.

BABA NEREDEYDİN? BİZİ ÇOK MERAKA DÜŞÜRDÜN?

O GÜZEL BALAYIMIZDA DA MAALESEF SİZİ HATIRLAYA MADIK.

İRİDE BU SÖZLERİ DUYUNCA İNLER GİBİ BİR ÇIĞLIK ATAR VE SALONDAN DIŞARI FIRLAR.

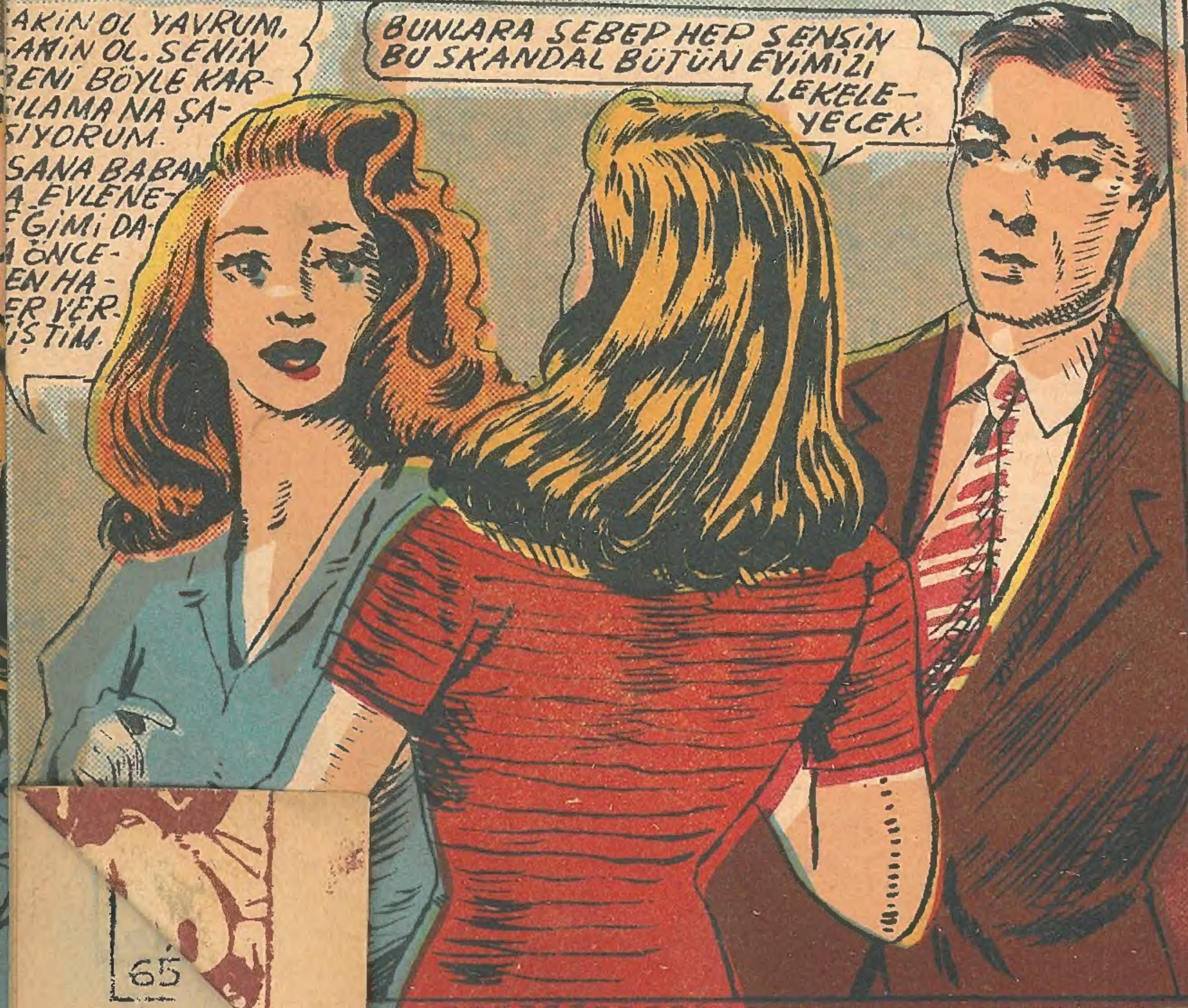
İRİDE, DİNLE...

MIRMA YUMUKLARINI SIKARAK HIRSLA LÜRENİN ÜZERİNE DOĞRU YÜRÜR.

AKIN OL YAVRUM, AKIN OL. SENİN BENİ BOYLE KARILAMA NA SAHSİYORUM. SANA BABANIN EVLENMEĞİMİ DA ÖNCE EN HA ER VERİSTİM.

BUNLARA SEBEP HEP SENSİN BU SKANDAL BÜTÜN EVİMİZİ LEKELEYECEK.

MIRMA LÜRENİ TOKATLAMAK ÜZEREYKEN BABASI ELİNİ TUTAR

MIRMA, KIZIM, DİNLE. BİR DELİLİKTİR OLDU. O AKŞAM LÜRENLE BULUŞTUK FAKAT SONRA... İÇTİĞİM ZAMAN BENİM NASIL OLDUĞUNU BİLİRSİN. HİÇ FARKINDA OLMADAN KENDİMİ MET EDEN TAVYAREDE BULDUK. BAŞKA NEYAPABİRDİK LÜREN GENC VE BENİ SEVİYOR ARTIK BENİM DE ONA KARŞI HAREKETİM DEĞİŞTİRMEM LAZIMDI. İRİDEYLE SENİN İÇİNDE ÇOK ÜZÜLDÜM AMA NEYAPAYIM HEPİNİZİN ONA HÖRMET ETMEĞİ LAZIM.

